número 47

el pèsol negre

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

abril - maig · 2010 II època 6.000 exemplars

Dos berguedans són condemnats a tres anys de presó

Els dos berguedans van ser detinguts durant el conegut «macrobotellón-protesta» de 2006 a Barcelona. Els acusats van patir maltractes durant la detenció i ara són condemnats a tres anys de presó sense cap prova, més enllà, de l'atestat policíac. La seva defensa ha fet recurs i demana la lliure absolució ja que, en cap moment, no ha estat provat el delicte pel quals se'ls jutja. D'altra banda, els berguedans un cop van ser traslladats a la caserna dels Mossos d'Esquadra van comprovar com els agitadors principals alhora de fer i incitar els actes vandàlics d'aquella nit éren membres dels cos de Mossos d'Esquadra.

> 4-5

Terrible negligència a l'Hospital de Berga seguida de corporativisme i incompetència judicial

Fa set anys la Pili va patir una greu negligència mèdica a l'Hospital Sant Bernabé de Berga. Va entrar a Berga per un part i va sortir tres mesos més tard de la Vall d'Hebron després de diverses operacions a vida o mort. Per postres, la justícia s'ha mostrat inoperant davant el corporativisme mèdic. > 8

El Fòrum de la Catalunya Central o la cova dels quaranta lladres

Els empresaris de la «Catalunya Central», junt amb els principals mitjans de comunicació (estem parlant de la mateixa cosa) creen aquesta eina per tal de coordinar-se i «generar opinió», és a dir per condicionar, encara més si cal, la política. > 9

BERGUEDÀ

Patum: marca registrada

Amb el reconeixement per part de la UNESCO com a Patrimoni Oral i Immaterial el procés cap a la marca Patum s'ha accelerat.

D'altra banda, també podreu llegir una opinió autocrítica de dues persones amb llarga experiència muntant les «alternatives» barraques de Patum. > 6-7

MANRESA

La ZTA Banzai en perill de dessallotjament

En els darrers mesos són diverses les okupacions que han passat a una situació crítica judicialment parlant: Can Cristu, les Bigues i, també, ZTA Banzai. En qualsevol moment hi pot haver el desallotjament però les idees i les ganes de llibertat es porten a dins i se seguiran escampant. > 9

ARREU

Neu, MAT i bosc okupat

La neu va deixar múltiples avaries a diferents punts de la xarxa elèctrica Gironina. Ha quedat palès que les línies elèctriques de distribució estan en mal estat. Els polítics i el lobby energètic responen dient que res no hauria passat amb la MAT. Aquest demagog discurs ha legitimat el ràpid desallotjament del Bosc Okupat Anti Mat. > 10

Les «dones de fer feines» en lluita

Arreu del món la seva situació està enquistada en la precarietat malgrat d'ocupar-se d'aspectes tant importants com la canalla, la gent gran o la neteja de la llar. Aquesta situació laboral és veu reforçada pel patriarcat que determina cert repartiment del treball segons el gènere de les persones. > 3

Editorial

La roba està per estendre, els plats per fregar, al terra li falta una escombrada i el llit està per fer. Piles de revistes, diaris i llibres s'acumulen a banda i banda de l'escriptori des d'on escrivim el pèsol negre. L'avantguarda postmoderna diria que aquest microcosmos es tracta d'un caos organitzat, sota control, absent de desordre malgrat la seva aparença. Per bé que sapiguem on trobar els pantalons nets —encara que amb algunes arrugues— o la lectura que ens interessa entre les columnes de paper i poder gaudir en veure passar les boles de borra i pols d'una banda a una altra, com si es tractés d'aquelles herbes que fa rodolar el vent en les pel·lícules de l'oeste, deixem-nos de tonteries: estem envoltats de merda. Malgrat que pugui semblar una metàfora, el cert és que simplement es tracta de la descripció d'un petit habitacle de 32 m2, on es menja, es dorm, s'escriu, es caga i es carda. Ves.

En tot cas, i ja posats a fer, que serveixi de metàfora. Vivim envoltats de merda! Però a la merda tant ens hi podem ofegar com beneficiar-nos-en (si no que ho preguntin als escarabats piloters, mosques i demès menjamerdes, en el bon sentit de la paraula, és clar). No direm res de nou dient que les crisis, sigui quina sigui la seva naturalesa, són un moment de destrucció, per uns, o un moment de construcció, per uns altres. En el present número ens fem ressò, com podria ser si no?, de la crisi del capitalisme que vivim —segons els economistes i polítics— d'ençà el 2008. Per uns altres aquesta crisi i tota la merda inherent que acompanya al sistema capitalista ve de més lluny.

Com dèiem, la crisi pot ser una època d'oportunitats. I ves per on, ho continua sent per alguns d'aquells que la provocaren. Recentment la burgesia bagenca ha constituït el «Fòrum Catalunya Central», un espai per fer i desfer les comarques centrals al seu gust, per emmotllar-les a les seves necessitats. Com han fet sempre, vaja; només que ara ja no s'amaguen darrere la classe política ni volen interferències de l'opinió pública (l'opinió prefabricada dels mitjans de comunicació).

Un altre tipus de crisi és el que ens ofereix l'oportunitat de reflexionar sobre l'oci: aquelles activitats, aquella diversió, aquell temps que ens és més propi, però que tampoc s'escapa de l'apropiació capitalista. És el cas del procés de privatització de la Patum, una festa col·lectiva ben emblemàtica del Berguedà i de les seves gents. En front d'això, l'oci també ha esdevingut una arma contra el sistema, una reivindicació i un escopit de fàstic contra ell; i, és clar, és un blanc de repressió per part de l'Estat. Aquest és el cas d'aquella famosa protesta-botellón a Barcelona de l'any 2006, en la qual dos berguedans foren detinguts i ara podrien ser empresonats! I continuant amb les reflexions sobre l'oci, aportem també una crítica a les barraques que, per Patum i altres «festes populars alternatives», es munten per finançar els moviments socials, els projectes alternatius o els col·lectius anarquistes.

I ja que hem fet referència a la presó, hem parlat amb l'Amadeu Casellas, alliberat recentment, de qui podreu llegir l'entrevista al final d'aquest pèsol. D'altra banda, si la presó constitueix una manera de repressió, en el cas de les dones aquesta es veu incrementada en confluir-hi el sexisme i les relacions de poder patriarcal. Un sexisme i un patriarcat imperant en tots els àmbits d'aquesta societat, des de la llar al treball o, pitjor, del treball en la llar.

Les recents consultes per la independència de Catalunya, les darreres de les quals es feren el 25 d'abril, també són una gran oportunitat de reflexió, que aquí exemplifiquem amb la inclusió de dues opinions contraposades. Hi ha gustos per a tothom.

I per acabar, volem donar la benvinguda a un nou projecte de contra-informació que dóna cobertura, en aquest cas, al Berguedà: l'edició comarcal del periòdic l'*Accent*, el primer número del qual aparegué el passat dia 23 d'abril. Bona sort i que us sigui lleu!

Salut i Anarquia!

Sumari

Pàgina 3:
_Las empleadas de hogar estan "hasta el culo de tanta precariedad

Pàgina 4-5 (actualitat Berga):
_Condemnen dos berguedans a tres anys de presó.
_Mor Josep Desauras.

Pàgina 6 (actualitat Berga):
_Les barraques de patum o les mentides de les festes alternatives.

Pàgina 7 (actualitat Berga):
_Patum: marca registrada.
_23 d'abril: de quin amor parlem?
_Es canvien els noms dels carrers de Berga.

Pàgina 8 (actualitat Gironella):
_Una gironellenca porta més de sis anys lluitant per processar a quatre metges de l'hospital de Berga.

Pàgina 9 (actualitat Manresa):
_L'empresariat de la Catalunya central es reuneix a porta tancada.
_Banzaiiiiiii.

Pàgina 10 (actualitat d'arreu):
_Neu, MAT i bosc okupat.

Pàgines 11-14 (Dossier central):
_CIE's. A la cacera de la immigració.

Pàgina 15 (actualitat Berga):
_Carta oberga de Joan Busquets.
_Ausencia de dignidad.

Pàgina 16 (internacional):
_Crisi, crisi, crisi...

Pàgina 17 (internacional):
_No a la presa del Chaparral, no a los proyectos de muerte.

Pàgina 18 (antipatriarcal):
_Presons de dones: una arma de doble fil.

Pàgina 19 (autogestiona't...):
_Escalfar-nos amb el sol.

Pàgina 20 (actualitat Berga):
_Anarquisme i consultes per la independència.

Pàgina 21 (actualitat Manresa):
_25 d'abril: No només ens van preguntar sobre la independència.

Pàgina 22 (ressenyes i recepta):
_*New prespectives on Anarchism*
_*Instinto de muerte*

Pàgina 23 (humor i poesia):
_L'humor del Roger.
_Poesia de la Blanca Llum.

Pàgina 24 (entrevista):
_Amadeu Casellas

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT: c/ del Balç 4 baixos esquerra. Apt. 16, 08600 Berga. www.berguedallibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS: c/del Balç 4 baixos dreta. Apt. 16, 08600 Berga. Tel i fax: 938216747. cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT: c/ del Balç 4 baixos. Tel, 938 216 747. sad@cgtberga.org. www.cgtberga.org

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT:
c/ Clos 5, 1r, 08650 Sallent.
Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361.
sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

Manresa

CGT: c/Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260. Fax 938 747 559. flcgt@manre.e.telefonica.net www.cgtbarcelona.org/cgtmanresa

CNT-AIT/CSO VALLDAURA: c/ Jorbetes 15, 08241 Manresa. cnt_ait_manresa@hotmail.com, www.cnt.es/manresa

CSO LA TREMENDA: c/ Hospital 24-26, 08241 Manresa
columnaclitoriana@hotmail.com

LADISTRI: c/ Puigterrà de Dalt 13, 08241 Manresa.

ZTA BANZAI: c/ de la Mel 21, 08241 Manresa.

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Com a col·lectiu només assumim, a grans trets, l'editorial. La resta de textos són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 4 de maig de 2010.

En aquest número hi ha participat: Amor y Machete, Apàtrida, Barrikada, blanCalluM, C. Columna Clitorana, Hiram Gascoigne, Idren, Joan Busquets, Lola + 3, L'espurna, Loquenecesitasesdinamita, M, Manel Sánchez Garcia, Matineu, Milicianu, Pep i tu, R, Roger, Siusplau Pau!, Teveo, Trombona.

www.berguedallibertari.org/pesolnou
On trobaràs tots els números en PDF, debats i altres informacions.

Contacta amb nosaltres:
pesolnegre@berguedallibertari.org

«No estamos todas, faltan las internas»

Las empleadas de hogar están «hasta el culo de tanta precariedad»

No estaban todas, ni las internas ni muchas otras, pero el pasado 28 de marzo, en Madrid se levantó la voz de las empleadas de hogar que están "hasta el culo de tanta precariedad". Unas doscientas personas se manifestaron en Madrid, entre plumeros y tambores, para reivindicar la dignidad de la empleada, la doméstica, la chacha, la kelly, la chica, la nena…

Teveo

Manresa, abril de 2010

El cuidado en el mercado global

En Nueva York, en Tokio, en los barrios altos de Lima o en Madrid, están trabajando miles de mujeres en un hogar que no es el suyo por un salario pésimo y normalmente invisibles a la sociedad. Pero el trabajo que hasta hace poco era invisible en el mundo público, desde hace un tiempo está saliendo a la luz para evidenciar el abuso de poder que se ha desarrollado en el sistema capitalista-patriarcal entre quienes se ocupaban de acumular beneficios y quienes su objetivo era el bienestar de todxs.

De siempre que el trabajo del cuidado de la casa, lxs hijxs, lxs abuelxs y cuidados en general de la familia y el hogar ha sido atribuido a la mujer: la perfecta esposa, la madre cariñosa, la hija servicial… En las últimas décadas, las mujeres se han ido incorporando al mercado laboral de una forma mucho más amplia, mientras que la mayoría de los hombres (algunos sí) no han entrado en la tarea del cuidado del hogar-familia y tampoco las instituciones o la empresa privada ha sabido ocuparse de ésto. Ésta situación ha supuesto una doble jornada laboral para muchas mujeres que llegando de la fábrica tenían que ocuparse de la familia o las que salen a trabajar con alguna criatura cargada en la espalda.

En otros casos, las familias de clase media y alta han visto solventada ésta situación contratando a bajo coste otras mujeres, evidenciándose la desigualdad. "El trabajo de las inmigrantes facilita la conciliación del trabajo remunerado y la familia de las catalanas, pero sin cuestionar la responsabilidad tradicional de las mujeres para la realización íntegra de las tareas domésticas (1)".

Con la actual realidad social no podemos felicitarnos y acomodarnos porque por fin la mujer se ha puesto las botas y ha empezado a competir con el hombre en el mercado laboral. Las prácticas discriminatorias que históricamente se han dado en el marco de nuestras sociedades patriarcales, hay que reconocer que se mantienen en éstas formas de desigualdad que si bien no son nuevas (ocurría antes lo mismo con las mujeres que migraban del campo a la ciudad), ahora se empiezan a visibilizar.

El régimen especial para las empleadas de hogar y el R.D. 1424/85

El Real Decreto 1424/85 supuestamente regula el contrato laboral que se establece entre un/a titular de un hogar familia con la persona que presta "servicios retribuidos en el ámbito del hogar familiar, realizando todo tipo de tareas domésticas, como la dirección o cuidado del hogar, atención de los miembros de la familia o de las personas que conviven en el domicilio; también se incluyen los trabajos de guardería, jardinería, conducción de vehículos y otros semejantes, siempre que se realicen formando parte del conjunto de tareas domésticas."(2) Con esta definición tendríamos que suponer que se trata de una tarea realizada por alguien que tenga 6 brazos, cuatro piernas y dos cabezas y la consideración sería la misma a la de un superhéroe, pero la realidad es que la continuación de la ley establece condiciones próximas a la esclavitud, permitiendo por ejemplo que el salario se establezca hasta un 45% en especies.

A lo que se refiere a la seguridad social, las empleadas de hogar están en el marco de un régimen especial que implica una cotización mensual de unos 164€ al mes para este año 2010 pero no les da derecho a cobrar el subsidio del paro cuando se quedan sin trabajo y no tienen derecho a cobrar de baja hasta el día 28 de la misma.

Con tales condiciones, es obvio y necesario que reivindiquen, como el pasado 28 de marzo que se las considere por lo menos en el régimen general de trabajadores.

El Régimen Especial de Empleadas de Hogar no les da derecho a cobrar el subsidio del paro cuando se quedan sin trabajo y no tienen derecho a cobrar de baja hasta el día 28 de la misma.

La realidad es que las que se encuentran con un contrato son las "afortunadas" porque en muchos casos se trata de economía sumergida con lo que se dan situaciones próximas a la nueva esclavitud.

Riesgo para la salud física y mental

El trabajo en el hogar siempre se ha tenido poco en cuenta y mucho menos se han valorado las consecuencias que conlleva para la salud física y mental de la trabajadora. Las tareas cotidianas van desde la limpieza general de la casa, preparar la comida, limpiar y tender ropa hasta salir a comprar y cuidar de niñxs y/o ancianxs. Según un estudio realizado sobre el trabajo de las empleadas de hogar de Bizkaia, se valoró que se trata de "una actividad profesional que oscila entre PENOSA y DURA, comportando un alto riesgo de molestias y lesiones a medio y largo plazo"(3).

Además de las repercusiones físicas, muchas personas se encuentran en situaciones de estrés psico-emocional derivado de la demanda que supone el cuidar de personas dependientes en jornadas laborales de todo el día y a veces sin ningún descanso semanal.

Precarización del trabajo en un contexto de "crisis"

En éste periódico se ha expuesto cómo muchas empresas están aprovechando la atmósfera de "crisis" para apretar más a lxs trabajadores, exigiendo más y en menos tiempo. En el caso de las empleadas de hogar está pasando lo mismo pero de forma exagerada. En un momento en que muchas personas se han quedado sin trabajo están intentando inserirse en éste ámbito laboral con lo que la oferta se ha ampliado por la demanda que hay y como siempre hay quien decide aprovecharse de la situación dándose casos como el de una mujer trabajando como interna (viviendo en el domicilio) por 200€ al mes.

Organización y asociacionismo de las empleadas de hogar

El trabajo dentro de las casas suele ser un trabajo invisibilizado y muy solitario por lo que siempre ha sido muy difícil reunirse las que se encuentran en ésta misma situación, además de tratarse de mujeres provenientes de los sectores más desprotegidos. En los años 80-90 fueron las obreras del textil que se quedaron sin trabajo en las fábricas las que se dedicaron a éste trabajo y hoy día es realizado por muchas migrantes que en muchos casos se encuentran en situación irregular. Los trabajos normalmente son precarios, viviendo muchas veces bajo la amenaza del despido y normalmente se les presentan pocas alternativas laborales.

Ésta realidad no es más que otra consecuencia desastrosa de éste sistema que nos oprime a todas de múltiples formas, pero que cada vez más se evidencia que además de la crisis energética, la económica o la alimentaria, también existe la crisis de una civilización caduca que se ha crecido, como siempre, gracias al aguante del que está más por debajo. ¿Hasta cuándo?

Ahora ya están empezando a darse experiencias positivas que dan sus frutos y poco a poco se dan lugar acciones, encuentros, manifestaciones e incluso huelgas para reivindicar que las empleadas de hogar ahí están y quieren ser respetadas.

1. Dossier Reflexions en femení núm 25. Immigració, diversitat i gènere. Espai Francesca Bonnemaison.
2. El servicio del hogar familiar (R.D. 1424/85 de 1 de Agosto, BOE 13-8-85)
3. http://www.ath-ele.com/doc/salud.pdf

Condemnen dos berguedans a tres anys de presó

Els acusats van ser detinguts durant el «macrobotellón» de Barcelona del 2006. Els dos berguedans acusats van patir maltractes i van ser condemnats a penes de tres anys de presó pels delictes d'atemptat a l'autoritat, únicament amb la prova en contra de l'atestat dels mossos d'aquella nit. Els advocats de la defensa argumenten que el delicte d'atemptat a l'autoritat no s'ha provat ja que no s'han detallat que ells siguin els responsables dels fets concrets que se'ls imputa. És per això que els advocats van demanar-ne la lliure absolució durant el judici. Per altra banda, els condemnats acusen a la policia d'incitar i participar activament en els disturbis, ja que aquests actes vandàlics els interessaven a l'Ajuntament de Barcelona ja que es trobava en un context de debat sobre la necessitat de les ordenances de civisme, alhora que els calia un cap de turc.

Barrikada
Berga, abril de 2010

«El botellón»

La matinada del divendres 17 de març del 2006 va tenir lloc a diverses ciutats de l'estat espanyol un «macrobotellón» convocat per Internet i via telèfon mòbil que agrupà a milers de persones.

La convocatòria a la ciutat comptal va ser a la rambla del Raval i comptà amb diversos milers de joves i un desproporcionat desplegament policial. Els accessos a la rambla del Raval estaven coberts per un total de més de 350 mossos d'esquadra i a partir de mitja nit van començar les càrregues policials indiscriminades i els aldarulls que van durar fins ben entrada la matinada. Es van incendiar una cinquantena de contenidors, s'alçaren barricades i es van atacar diferents comerços i entitats bancàries. El resultat va ser de desenes de ferits i 54 detinguts entre els quals es trobàven els berguedans Adrià Tx. i Arç P.

L'actuació policial no va anar en cap cas encaminada a dissoldre la concentració sinó que la violència demostrada, el caràcter indiscriminat de les càrregues i la manera en què es van barrar els accessos a la zona semblaven tenir com a objectiu dur a terme una prova de força contra tots els que decidissin no complir la nova ordenança de civisme. I justificar a posteriori la seva necessitat pels aldarulls que comportarien les conductes catalogades com a «incíviques», provocades en gran mesura pel dispositiu policial.

Detenció i maltractaments

Segons fonts dels acusats aquests van sortir de casa al voltant de la una de la nit i van donar una volta pel Raval on ja havien començat els disturbis. Al cap de poc i quan es dirigien cap a la rambla pel carrer Bon Succés fugint de les càrregues indiscriminades de la Guàrdia Urbana barcelonesa i dels Mossos d'Esquadra, dos policies de paisà se'ls van tirar a sobre i van donar un cop de puny a un d'ells tot i que no va oferir cap resistència, tot seguit els van ficar dins una furgoneta antiavalots dels Mossos d'Esquadra. Allà els van obligar a agenollar-se mentre tres Mossos d'Esquadra sense el distintiu que els obliga a identificar-se van començar a pegar-los amb les porres durant diversos minuts. Cosa que els provocaria diverses lesions com consta en el part mèdic d'un d'ells. Mentre les agressions s'anaven repetint segons fonts dels acusats un dels mossos amb to xulesc s'assegurava que ni ell ni els seus companys fossin mai identificats, tot cridant-los-hi: «no nos mires a la cara».

«Els van obligar a agenollar-se mentre tres Mossos d'Esquadra sense el distintiu que els obliga a identificar-se van començar a pegar-los amb les porres durant diversos minuts»

Immediatament després de la detenció i de les agressions van ser traslladats a una furgoneta de la Guàrida Urbana per després portar-los a un vehicle que els conduiria a la caserna dels Mossos d'Esquadra de les Corts. Allà els van registrar i prendre declaració.

Detenció realitzada durant el botellón del 17 de març del 2006 a Barcelona

Els dos berguedans no van ser els únics que van patir maltractes aquella nit de divendres ja que vuit mossos serien jutjats el 16 de juliol de 2007 acusats de maltractes i vexacions a d'altres detinguts. Els joves van assegurar que els mossos els van detenir utilitzant «una violència innecessària», causant-los lesions i que els van menysprear durant tot el temps que van estar arrestats «amb burles i humiliacions» fins al punt de fer-los despullar «sense cap motiu que ho aconsellés» i sense donar-los cap explicació. El lletrat que va representar aquells denunciants, Andrés Maluenda, va argumentar que els mossos «es van excedir del marge que tenien com a agents». La història dels denunciants té moltes similituds amb l'Adrià i l'Arç ja que com van declarar els denunciants: «en arribar a la rambla tres mossos de paisà es van abraonar sobre nostre i ens van pegar amb les porres sense que n'hi hagués cap necessitat, ja que no estàvem oferint cap mena de resistència». Els mossos també en aquest cas mantenien ocult el seu número de placa per evitar ser identificats.

A part d'aquests vuit mossos un altre agent va ser jutjat per un delicte d'abús sexual a una detinguda d'aquella mateixa nit. Segons explica la denunciant en la presa de declaració l'agent la va obligar a despullar-se i la va començar a tocar, podent evitar només que no li toqués els genitals argumentant que tenia la menstruació. Hores després el mateix agent li va tornar a prendre declaració

Zona del raval durant els incidents del 17 de març del 2006

davant de la seva advocada però un cop finalitzada i havent marxat ja la seva lletrada la va tornar a tocar i li va donar els sostens insistint que se'ls posés davant seu. Aquesta però se'ls va posar per sota la roba. El 6 de maig del 2008 el jutge absolia l'agent per falta de proves.

Mossos disfressats

A la comissaria de les Corts els dos detinguts van reconèixer una parella de Mossos d'Esquadra de paisà vestits amb indumentària militar, una palestina i diversos símbols anarquistes i independentistes. Es dóna el cas que aquests agents van ser uns dels què van participar més activament en els aldarulls, fent barricades i atacant establiments. Aquests mateixos participarien posteriorment en les detencions massives i indiscriminades que es van donar. Sobre aquest fets els detinguts van poder escoltar els comentaris que feien sobre l'actuació policial d'aquella nit amb comentaris com el de «me he quedado con ganas de pegar a más gente».

Un cop els prenen declaració els traslladen a una altra caserna on es passaran 37 hores tancats en petites cel·les juntament amb d'altres detinguts d'aquella mateixa nit.

Judici i condemna: buscant caps de turc

El judici contra els dos acusats es va dur a terme el 16 de desembre passat al jutjat penal número 18 de Barcelona, se'ls acusava de desordres públics, danys i atemptat a l'autoritat amb una petició fiscal de 7 anys de presó i 2188 euros en concepte de responsabilitat civil. A part de la fiscalia l'Ajuntament de Barcelona també es presentava com a acusació particular. Els advocats de la defensa per la seva part demanaven la lliure absolució.

«A la comissaria de les corts els dos detinguts van reconèixer una parella de Mossos d'Esquadra de paisà vestits amb indumentària militar, una palestina i diversos símbols anarquistes i independentistes què van participar activament en els aldarulls»

Durant el judici els dos únics testimonis de l'acusació, dos Mossos d'Esquadra, van presentar múltiples contradiccions sobretot pel que fa al minutatge de la nit i en la localització dels acusats i dels mateixos agents. I l'acusació es va basar sobretot en l'atestat policial que van realitzar els Mossos d'Esquadra. El delicte que pesava més, el d'atemptat a l'autoritat i pel que finalment van ser condemnats, que es penat de 1 a 3 anys de presó i està regulat per l'article 550 del codi penal que diu el següent:
«Són reus d'atemptat els qui escometin contra l'autoritat, els seus agents o funcionaris públics o emprin la força contra ells, o els intimidin greument o els facin resistència activa també greu, quan estiguin executant les seves funcions."

Durant el judici però no va quedar clar, en cap moment, si els dos acusats van incòrrer en aquest delicte doncs els mossos d'esquadra van ser incapaços de situar els acusats al lloc dels fets i de localitzar la posició exacte dels policies que suposadament van patir l'atemptat a l'autoritat. Segons lletrats de la defensa durant el judici no es va identificar cap agent ferit ni es va aportar cap informe de lesions ni de cap vehicle danyat i ni tan sols es va poder localitzar on es trobaven els agents que suposadament van resultar ferits.

Segons fonts dels lletrats de la defensa "No queda acreditat ni que fossin allà aquella hora ni que bolquessin contenidors ni llancessin pedres, per tant son innocents. Si el jutge considerés que si que hi eren s'ha d'identificar els agents que en van ser víctimes. Els policies van ser incapaços de dir on es trobaven ells mateixos o els imputats, per altra banda si ho haguessin fet s'ha de provar i no s'ha provat i menys l'agreujant d'instrument perillós doncs no ha constat el tamany de les pedres ni on eren".

Es dóna el cas que un dels testimonis de l'acusació va ser un policia que va fer unes diligencies de constatació dels danys a la zona on van ser detinguts el dia següent dels incidents, concretament a les 11 del mati. Els advocats defensors argumenten que des de la detenció dels seus clients fins a les 11 del matí en una zona d'aldarulls podia passar qualsevol cosa i no procedeix acusar-los de tots els desperfectes ocasionats durant aquella nit en aquella zona doncs des de la detenció fins a les 11 del matí hi podia haver passat qualsevol cosa.

Per altra banda els lletrats de la defensa també apunten a un mal funcionament de l'administració de justícia doncs no pot ser que el judici es vagi dur a terme 3 anys i mig després dels fets i es per això que en el cas que siguin condemnats definitivament demanen que se'ls apliqui l'atenuant de dilació indeguda.

Segons fonts dels lletrats de la defensa «No queda acreditat ni que fossin allà aquella hora ni que bolquessin contenidors ni llancessin pedres, per tant son innocents. Si el jutge consideres que si que hi eren s'ha d'identificar els agents que en van ser víctimes»

Finalment van ser condemnats per atemptat a l'autoritat i absolts dels delictes de desordres i danys però el jutge els va acabar d'incloure en el delicte d'atemptat a l'autoritat per aquest va aplicar la pena màxima, 3 anys doncs hi va afegir l'agreujant d'utilització d'instrument perillós (pedres) basant-se únicament amb les contradictòries declaracions dels mossos d'esquadra.
Per altra banda se'ls condemna a pagar les despeses del judici així com més de 2.000 euros en relació a la responsabilitat civil pels danys des que se'ls acusa.

El que està clar és que algú ha de pagar davant l'opinió pública els fets ocorreguts aquella nit i, naturalment, no seran els Mossos d'Esquadra amb les seves càrregues i agressions indiscriminades a les quals, per desgràcia, ens tenen acostumats ni amb la seva participació activa als disturbis.

Situació actual

Actualment les respectives defenses dels condemnats han presentat recursos a l'audiència provincial demanant una altra vegada la lliure absolució per no haver-se provat els fets i per les contradiccions dels agents. Però també la fiscalia ha recorregut perquè se'ls condemni també per danys i desordres públics demanant l'augment de la condemna. Així que s'està a l'espera de la resolució dels diferents recursos.

Mor el company Josep Deseuras

Pep i Tu

Berga, maig de 2010

Quan estàvem tancant aquesta edició, dimarts 4 de maig, hem sabut que al matí del mateix dimarts moria als 92 anys el company Josep Deseuras Vilanova.

Deseuras va néixer a La Coma el 1918. Als 14 anys va anar a viure a Berga on va fer de teixidor, en esclatar la guerra feia de contramestre a la Pobla de Lillet i estava afiliat al Radium, sindicat que entrarà a la CNT on ell hi romandrà. En aquells mateixos anys de la guerra va ser un destacat membre de les Joventuts Llibertàries de Berga. Va anar al front d'Extremadura. En acabar la guerra va anar a la Coma on va fer de contrabandista i després d'ajudant de contramestre a una fàbrica de Sant Llorenç. A les darreries del 1940, va haver de fer el servei militar en un batalló de treballadors i després feu el servei militar de manera que no va tornar a Berga fins la primavera de 1944. A les darreries de 1945, mentre treballava a la mina del Roc Gros, ell, en Domènec Cosp, en Josep Puertas i Puertas i dos minaires de Sant Salvador anomenats "els Asturians" van organitzar la resistència, en una reunió al laboratori de la farmàcia Cosp. A la resistència és destacable el paper d'una de les seves companyes, la Maria Marquès. Van passar molta gent frontera amunt i avall, fent d'enllaços dels grups de Marcel•lí Massana i Ramon Vila. A les darreries de 1945 en sentir-se molt controlat va marxar cap a França, entrant a la CNT de l'exili. Al 1948 va demanar el passaport en condició de repatriat; abans però va anar a Berga clandestinament, en assabentar-se, a través d'un influent amic de la família, que no tenia res pendent amb la justícia i que per tant podia tornar a Berga, tot i que per desconfiança va tornar per la muntanya amb el Massana. Aquest fet, junt amb la detenció i posterior execució de tres resistents berguedans al novembre de 1949 (Puertas, Bertobillo i Vilella), arran de l'intent d'atracament d'en Massana a l'empresa Carbons de Berga, li va suposar una sospita permanent sobre la seva persona, com es pot comprovar al llibre d'en Josep Maria Reguant Massana, ¿Terrorismo o resistencia? En tornar, al juliol del 1948 va regularitzar la seva situació, presentant-se a la guàrdia civil. Aleshores compaginà la feina amb la seva afecció a la fotografia, i al 1953, quan veié que podia viure de la fotografia s'hi va dedicar de ple. Al 1977 en reorganitzar-se la CNT a Berga va formar-ne part durant alguns anys. Que la terra et sigui lleu company!

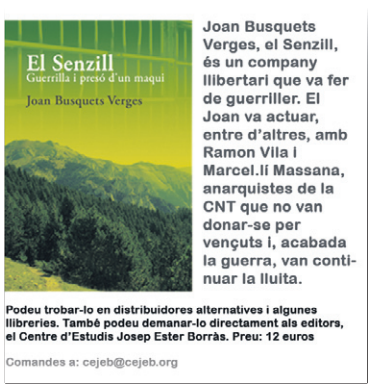

Les Barraques de Patum o la mentida de les festes alternatives

Milicianu & Pep i Tu
Berga, abril de 2010

Una reflexió sobre el paper que juguen les barraques de Patum. Torna a arribar la Patum, i amb aquesta festa els col·lectius de Berga que es diuen crítics amb la societat actual munten «barraques» on venen alcohol amb la finalitat de fer diners per als seus projectes i plantejar una alternativa d'oci suposadament diferent al què ofereixen les empreses i institucions. Alguns des de fa anys sospitem que més que oferir cap mena d'alternativa d'oci o festa autogestionada, el què es fa amb les barraques és un intercanvi comercial amb les institucions: negoci a canvi de control social.

Una mica d'història

Les barraques de Patum es remunten molt de temps enrere. La gent de la CNT, l'Ateneu Popular i col·lectius llibertaris a finals de la dècada dels setanta ja en van muntar. A principis dels noranta l'MDT de Prats de Lluçanès també en muntava, en recolliren el testimoni la gent de l'Ateneu Popular de Cal Neles i en aquests els seguiren l'Ateneu Llibertari del Berguedà. L'any 2000 a les barraques de Patum s'incorporà el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, i un any després els casals independentistes Panxo i Moragues. Des d'aleshores, principalment, els col·lectius que han muntat les barraques han estat l'Ateneu Llibertari del Berguedà, el Casal Panxo, l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat (ACTLL) i el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (CEJEB). Per molts d'aquests col·lectius, les barraques de Patum han estat i són la principal font de finançament.

Patum del 2005

Com ja se sap, el divendres de Patum de 2005 un grup de desgraciats van assassinar, gratuïtament i sense cap justificació, el nostre company Pep Isanta. Fins aquesta data, els Mossos d'Esquadra havien estat una habitual font de conflicte a la zona de barraques per la seva exagerada presència i actitud. Aquella nit, malgrat que van ser avisats amb temps, no es van presentar fins que l'assassinat ja era un fet (resultant també ferides altres persones dels col·lectius organitzadors). Per saber exactament el què va succeir us recomanem la lectura dels pèsols negres núm. 22 i 27.

Reivindicacions històriques

L'entrada del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (l'any 2000) a la zona de barraques va suposar l'inici de tot un seguit de reivindicacions per millorar les condicions de muntatge i infraestructura enfront l'Ajuntament (supressió de l'impost d'ocupació de la via pública, equipar les barraques amb les condicions mínimes de seguretat i potència elèctrica, infraestructura pública per organitzar el concert de divendres en benefici dels grups musicals locals, etc.), així com millorar els preus que es pagaven a la distribuïdora de begudes, entre d'altres. Aquestes i altres reivindicacions van visualitzar-se a la plataforma «Berga es Mou», l'any 2001. Deu anys després gran part d'aquestes demandes s'han materialitzat, com a resultat actualment les barraques són més rentables, lluïdes i concorregudes.

Veritats i mentides sobre les «festes alternatives»

Darrere de la frase «festa sí i lluita també» desgraciadament creiem que hi ha la realitat de «festa sí i festa també». Les persones dels anomenats moviments socials més enllà d'algunes particularitats estètiques i discursives (com veiem el món i com ens veiem a nosaltres mateixos), funcionem i ens comportem en general seguint les lògiques de la resta de la societat a la qual pertanyem. Per tant, el consum és un element determinant com a la resta de la societat, i el consum d'oci —malgrat les «disfresses»— funciona de manera molt igual a l'oci que consumeix la resta del jovent. Davant d'aquesta realitat, els discursos entorn les «festes alternatives», al nostre entendre, cauen pel seu propi pes ja que no són cap alternativa real a l'oci comercial o institucional. En el cas de les barraques de Patum el discurs de «festes populars i autogestionàries» esdevé grotesc, ja que és fals que siguin festes autogestionades (vegeu apartat «Fem números» d'aquest article), perquè són força menys populars que les raves o el Pacha, i perquè per la majoria dels «usuaris» no hi ha cap diferència important més enllà de l'estètica i els preus de consum amb una de les festes esmentades.

En contra al què hem afirmat fins ara en aquest punt, volem comentar que les barraques poden tenir com a positiu el ser una expressió pública més d'aquests grups, i per tant de possible punt de propaganda. Tot i això, aquesta mateixa propaganda pot esdevenir negativa en el cas que l'organització de les mateixes barraques sigui un dels actes més visibles d'algun dels col·lectius davant la resta de la societat.

Així doncs, al nostre parer, i després de deu anys d'experiència, posem molt en qüestió que aquesta funció «propagandística» tingui cap resultat en un augment de militància social —més enllà de la festa— dins els esmentats col·lectius durant la resta de l'any. Arribat en aquest punt seria oportú reflexionar sobre qui conforma els «Moviments Socials», si les persones que tiren endavant algun projecte amb ànims de canviar la seva realitat, o bé les persones que amb una determinada estètica consumeixen en els diferents espais festius que habitualment aquests projectes creen (a mode de tribu urbana). Sota aquest concepte opinem que generalment, i per desgràcia, l'única relació que s'estableix entre organitzadors i consumidors és de tipus comercial.

Drogues, alcohol i «moviments socials»

Els llibertaris estem en contra de les prohibicions, de les imposicions i de l'autoritat, cert. Som partidaris del lliure albir, i per tant defensem la llibertat individual fins al punt de respectar que algú es vulgui treure la vida o vulgui destruir-se. Tanmateix, pel mateix motiu, pel mateix amor a la llibertat, els anarquistes odiem tot allò que ens sotmet, tot allò que ens crea dependències, tot allò que mana sobre la nostra voluntat. És per tot això que no podem ser, de cap de les maneres, favorables a les drogues o l'alcohol. Com compaginar l'odi a les drogues amb la defensa del lliure albir. No és fàcil. Però sigui com sigui el que no és acceptable de cap de les maneres és que es doni «cobertura política» al consum massiu d'alcohol i drogues. Si una, individualment, en vol fer ús és el seu problema però organitzar col·lectivament (sota la bandera de l'anarquia, l'independentisme o qualsevol altre projecte social) festes on el consum de les drogues és tant generalitzat, considerem que ens hauria de fer reflexionar

Mal negoci: control social per diners

Heu pensat mai que l'Ajuntament de Berga i la Junta de Seguretat els va com anell al dit l'organització de les barraques? per tal de localitzar i focalitzar els conflictes (borratxos, baralles, massificació, etc.) en una petita zona perfectament delimitada i controlada (quan interessa) per part dels cossos de repressió. D'aquesta manera s'evita la dispersió dels conflictes. Evidentment no som imprescindibles, si no hi hagués barraques dels col·lectius algun empresari posaria una carpa per suplir la funció que fem ara les barraques i el control social s'exerciria igualment. L'intercanvi entre les barraques i les institucions creiem que és per tant aquest: control social a canvi de la possibilitat de vendre alcohol. Entenent aquest afirmació com un resultat, i no com un objectiu explícit de les parts. Si comentem aquesta qüestió és per lo paradoxal que resulta. Potser també ens hauríem de plantejar si la nostra funció pràctica no acaba sent la d'una comissió de festes qualsevol...

Fem números

Els números que exposarem són reals i estan basats en la feina d'una barraca l'any 2009. La barraca va ser muntada al llarg de dimarts a la tarda i dimecres al matí, i va estar en funcionament les matinades de dimecres, dijous, divendres i dissabte (inclosa l'organització d'una altra barra en un altre indret pròxim pel concert de dissabte). El 30 % dels ingressos generats per la barraca se'ls emporten els distribuïdors de begudes (San Miguel, principalment). El 15 % són altres despeses associades a la infraestructura necessària per muntar la barraca (estructura i annexos, sopars pels grups musicals, material per propaganda, etc.). Mentre que el 55 % dels ingressos és pròpiament el benefici, tenint en compte que la mà d'obra és gratuïta. En total hi treballen aproximadament unes vint persones, durant unes 400 hores de feina.

D'altra banda, tal com s'ha apuntat que les barraques de Patum siguin festes autogestionades creiem que és més que discutible (de fet s'ha lluitat al llarg dels anys per tal que l'Ajuntament pagui part de la infraestructura, en benefici de la qualitat del treball i de l'oci que s'hi ofereix) però en cap cas en base a l'autogestió. La inversió pública (de l'Ajuntament) segons fonts oficials en la zona barraques l'any 2009 va ser de 37.066,42 euros —inclòs el concert de dissabte—. Despeses discutibles és clar, però per desgràcia l'administració no es caracteritza per administrar bé. Destaca per escandalós els 2.094,43 euros que se'n va endur la cooperativa «Tres Branques» per la convocatòria de dues reunions rutinàries entre les entitats i l'Ajuntament, o fins i tot els 8.000,00 euros del grup musical Kop, o els 1.997,52 euros al Buscall pel lloguer de 3 casetes prefabricades d'obra. Bé, però al que anàvem, en el format actual —amb concert de dissabte inclòs— i tenint en compte els beneficis de l'any 2009, sense que l'administració hi intervingués ni tant sols creiem que es pagarien les despeses, tot i que la mà d'obra fos gratuïta. No volem ser demagogs i sabem que el concert de dissabte mai seria com és, si el féssim les entitats, però aquestes dades són reals i estan basades en la darrera Patum.

De cara al futur

Nosaltres, malgrat que de moment, participem de dos col·lectius (CEJEB i ACTLL) que munten barraques per finançar-se, ens manifestem contraris en aquesta manera de fer, tot mostrant la nostra dolorosa contradicció. El nostre objectiu: deixar de finançar els nostres projectes amb diners procedents de l'organització de festes que considerem contràries al tipus de societat que desitgem. La finalitat no justifica els mitjans. Potser caldria tenir present que les barraques tan sols són una font de finançament, i no cap exemple de pràctica autogestionària per fer-ne bandera.

Al 2004 la venda d'alcohol per les barraques de Patum representava als nostres col·lectius pràcticament el 90 % dels ingressos anuals, actualment representa el 50 %, havent redistribuït la resta d'ingressos anuals en cotitzacions dels socis i producció editorial. Si seguim creixent per aquesta via aviat podrem reduir significativament la venta d'alcohol fruit de les barraques. Les barraques representen una degeneració tant per les persones que les muntem, com per les persones que en són «usuàries» o «consumidores». Lluita sí i lluita també! El nostre oci no és troba a les festes alternatives perquè no són cap alternativa.
Salut i anarquia!

Patum: marca registrada

El procés de privatització d'una festa emblemàtica

Manel Sánchez García
Berga, abril de 2010

La festa berguedana més popular està vivint un procés de transformació des de fa temps, un procés que es va accelerar amb la inclusió de la festa en el Patrimoni Oral i Immaterial de la UNESCO. Poc a poc, les administracions van traçant el nou context en el que es desenvoluparà el corpus berguedà en un futur no massa llunyà.

Un cop aconseguit el reconeixement de la UNESCO a finals de l'any 2005 —pocs mesos després de l'assassinat de Josep Maria Isanta— s'intensificà el procés per promocionar i revaloritzar la festa com a font d'ingressos pels interessos de la pròpia administració local, empresaris berguedans i intel·lectuals patumaires. Les bases d'aquesta via queden explicitades recentment en un estudi de màrqueting encarregat pel consistori a la universitat catòlica Ramon Llull, un treball que es pot consultar a la xarxa.

La Patum dels pobres, la Patum més popular.

El nom de l'esmentat estudi és revelador: Marca la Patum (1). Aquest estudi d'explotació econòmica posa especial èmfasis en la necessitat de crear una marca de qualitat per poder vendre Patum durant tot l'any i vincular la festa al turisme. Alhora, no s'oblida que cal anar en compte en no generar una visió del Corpus poc cívica o vinculada a conductes poc acceptables socialment com el consum excessiu d'alcohol. És a dir, cal que la Patum es mantingui com un referent festiu per atraure diners, però esborrant el concepte més popular intrínsicament lligat a qualsevol festa d'orígens pagans com la Patum. De fet, hi ha d'altres indrets, també declarats Patrimoni de la Humanitat, on ja s'ha imposat des de fa temps aquesta forma de vendre ciutat, per exemple als voltants de la plaça San Marco de Venècia es prohibeix el consum d'entrepans i begudes, sinó és dins dels establiments comercials. A la Xina consumista han anat més lluny i en una de les seves ciutats del sud-est del país, Lijiang, que forma part del tant vanagloriat Patrimoni de la UNESCO es multa als ciutadans locals que durant la temporada turística no vesteixen amb la indumentària folklòrica. Ja no importa la festa en sí, sinó l'escenificació de la mateixa per prioritzar el rendiment econòmic que se'n deriva a través del turisme «cultural i de qualitat». A casa nostra, Patum i turisme és el nou binomi salvador de l'economia local.

Malauradament, aquests nous plantejaments obvien del tot la funció social d'una festa com la Patum, que d'altra banda no és res més que la ritualització del conflicte social instaurat dins de qualsevol comunitat per acabar generant unitat i inclusió dins del grup que participa i fa viure la Patum any rere any. El veritable patrimoni de la festa era, i encara és el patrimoni social, la seva gent, no pas formar part de l'espectacle patrocinat per l'UNESCO.

La Patum sempre ha estat manipulada pel poder, primer l'antiga processó pagana va passar a formar part dels actes del Corpus religiós. A finals del segle XIX de la mà del nou catalanisme de dretes va patir una operació de cirurgia civililitzadora que va concloure amb la inclusió de noves comparses. A la república —tal com ha de ser— els gegants van perdre la corona. Més endavant, les institucions franquistes va presidir la festa des del mateix balcó que va veure com el 2005 l'Àliga donava l'esquena als representants del poder civil, l'alcalde Camps i la seva patuleia. Avui en dia, el poder està en mans del neoliberalisme i els seus representants com fan amb tot el que els envolta exigeixen omplir-se les butxaques a qualsevol preu.

Sota aquestes directrius econòmiques s'enderrocarà un edifici integrat en la vida de la plaça que viu la Patum, l'Ateneu, per aixecar un museu on enclaustrar la Patum durant tot l'any. Aquest museu, un petit MACBA a escala berguedana passarà a ser el referent patumaire pels visitants de la comarca. Evidentment, la planta baixa de l'edifici acollirà una gran botiga on poder vendre Patum durant tot l'any, una Patum oficial. Perquè des de fa uns mesos l'ajuntament ha registrat el famós logo d'un dissenyador berguedà com a segell oficial de la Patum. Així doncs, tots els productes patumaires que llueixin aquest logo hauran de cedir un 5 % dels seus beneficis a l'ajuntament (representat per l'historiador oficial de la festa) i un altre 5 %, al mencionat publicista. I els disbarats no s'acaben aquí, aviat la Patum tindrà el seu monument amb el nom gravat de tots aquells que hauran passat per caixa.

En fi i malgrat tot, bona Patum!

1. www.lapatum.cat/mains/marca-lapatum.pdf

23 d'abril: de quin amor parlem?

Lola + 3
Igualada, abril de 2010

Aprofito aquest dia dels enamorats per recordar el que hem «avançat?: dones i homes ja disposem del dret a casar-nos amb les nostres parelles siguin del sexe que siguin, hi ha divorcis més àgils… Però també per recordar que, avui en dia, l'amor segueix subjecte a un munt de prejudicis i estereotips que no ens deixen disfrutar-lo amb plaer i llibertat. I aleshores, de què ens serveixen les facilitats per casar-nos, divorciar-nos i tenir fills sinó ens sabem estimar?

Definir i dominar l'amor, la reproducció, la sexualitat i els cossos ha estat part dels sistemes de poder existents. Així es mantenen com ideal la idea de l'amor romàntic i la cerca d'aquella mitja taronja, que tantes frustracions genera a moltes persones. Aquesta idea d'amor confia més en creences màgiques que en la capacitat que les persones tenim de comunicar-nos, relacionar-nos, comprendre'ns i respectar-nos. L'amor segueix utilitzant-se com a pretext per mantenir la subordinació de les dones, per augmentar el nostre consum i també com excusa per a la violència.

En nom de l'amor, mantenim relacions que no funcionen, que no són plaenteres, aguantem amb l'esperança que canviaran, generem relacions carregades de sentiments de propietat i dependència. En moltes ocasions són pors a la soledat, a trencar la norma, a les nostres inseguretats o a la independència. Vull Pensar en la capacitat d'estimar que tenim totes les persones, definint l'amor com intercanvi humà. Intercanvi en què és clau la comunicació, la independència, el respecte i la llibertat.

I aprofitar aquest dia per reivindicar un amor diferent i l'ús de l'amor com eina per a la felicitat i per a la transformació social.

L'amor és lliure o no serà.

L'1 de maig es lleva a Berga amb els noms dels carrers canviats

Pep i Tu
Berga, abril de 2010

El Primer de Maig a Berga apareix amb els noms de molts dels carrers dedicats a Sants, Mares de Déu i Generals canviats pels d'obreres i obrers que van lluitar per l'alliberament de la humanitat durant el passat segle vint. Alguns dels prop de quinze carrers canviats van ser:

Carrer Mare de Déu dels Àngels per carrer Ramon Vila Capdevila.
Pl. de les Fonts per Pl. Josep Bertobillo
C. General Manso Solà per carrer Just Lacau.
Pl. Mossèn Armengou per Pl. de la Revolució.
Pl. St. Ramon per Pl. Marcel·lí Massana.
i més...

Li van partir la matriu durant la cesària

Una gironellenca porta més de sis anys lluitant per processar quatre metges de l'hospital de Berga

Pilar Pérez, una gironellenca de 33 anys va ser ingressada el 28 de desembre de 2006 a l'Hospital Sant Bernabé de Berga per parir i va sortir 3 mesos més tard de l'Hospital de la Vall d'Hebron de Barcelona després d'haver sigut operada 4 vegades, dues d'elles a vida o mort. Li van extirpar la matriu, un ovari i encara arrossega seqüeles importants com depressió, osteoporosi, atacs de còlics, seqüeles a un pulmó, impossibilitat d'aixecar pesos, mantenir-se dreta molta estona i la menopausa. A part del calvari mèdic ara mateix la Pilar viu un autèntic calvari judicial provocat pel corporativisme mèdic i la impossibilitat de què es dugui a terme el judici que podria condemnar a quatre metges de l'hospital de Berga a 3 anys de presó i 3 més d'inhabilitació. Leon Angel Almenara, un dels metges acusats encara treballa amb normalitat a l'hospital comarcal.

Barrikada

Berga, abril de 2010

Els abusos de poder poden prendre moltes formes, des del policia que glopeja als manifestants, passant pel patró que acomiada lliurement als treballadors fins al metge que provoca una negligència mèdica i intenta tapar-ho com pot posant en perill la vida del pacient.

Hospital Sant Bernabé: «vaya susto nos has dao!»

El 26 de desembre d'ara farà 7 anys que la Pilar es va arribar a l'Hospital Comarcal Sant Bernabé amb contraccions de part. Eren festes de Nadal i la va atendre una infermera que li va injectar buscapina i la va enviar cap a casa.

El dissabte 27 de desembre la Pilar tenia contraccions cada 5 minuts, no podia ni menjar ni anar al lavabo, el dolor era insuportable, la nit la va passar fatal ja que no paraven les contraccions i va decidir tornar a l'hospital. En aquesta ocasió li van fer un tacte vaginal, van comprovar que no dilatava, li van injectar buscapina i la van tornar a enviar cap a casa.

El dia 28 les contraccions seguien, i van tornar per tercer cop a l'hospital. Les intencions del personal mèdic eren les mateixes que els dies anterior però la Pilar es va negar a rebre més injeccions de buscapina al·legant que no podia aguantar més el dolor i que havia de parir. Al cap de dues hores d'espera i sense cap tractament la Pilar ja havia dilatat 10 centímetres.

El dia 29 al matí decideixen que han de practicar cesària ja que la Pilar ja no tenia forces per empentar i a més el nen s'havia girat (després de 3 dies injectant-li buscapina). Un cop li treuen el nen no li deixen veure i la pugen a l'habitació. Allà finalment li deixaran veure però al cap de poc la Pilar va a començar a sentir calfreds, suors i molta son. Tenia una hemorràgia interna. És operada d'urgència.

Es va despertar en un quiròfan sense saber que estava passant ni on era, les seves primeres preguntes van anar encaminades a esbrinar on era, que havia passat i sobretot on era el seu fill. Però el doctor Almenara es va limitar a exclamar: «Vaya susto nos has dao! »

Els metges van explicar-li que durant la cesària li havien tallat una veneta que era la causant de l'hemorràgia però el calvari encara estava lluny d'acabar.

Els següents dies els va passar amb diarrea, vòmits, febre, malestar general, dolor abdominal, cames inflades, insensibilitat a la zona pèlvica, fent-se les necessitats a sobre traient coàguls de sang i arribant a pesar més de 100 kilos quan normalment pesa cinquanta i pocs. Fins al 9 de gener cap dels metges que la van anar atenent van veure oportú fer-li un TAC.

Vall d'Hebron: «¿pero tu de donde vienes?"

Un cop fet el TAC immediatament és traslladada d'urgència a la Vall d'Hebron amb una endometritis postcesaria generalitzada, es a dir una infecció. Els metges de l'hospital de la Vall d'Hebron se'n feien creus de què la Pilar vingués d'un hospital. Una infermera en veure-la li va preguntar: «¿però tu de donde vienes? »

Allà la Pilar serà operada a vida o mort i se li va practicar una histerectomia subtotal (extirpació de la matriu) i una anexectomia esquerre (extirpació de l'ovari esquerra) i descobreixen que tenia una pneumònia doble. Comencen a extreure-li líquid dels pulmons a causa d'un vessament pleural i la tornen a intervenir per ficar-li una maleta, una espècie de bomba extractora que durant un més cada dia va traient el líquid dels pulmons. La pili es va passar una setmana ingressada a la UVI i en total va passar-se més de 3 mesos a l'hospital barcelonès.

Només després de tot el calvari va saber que la causa de tot plegat es que li havien partit la matriu durant la cesària.

Durant la primera intervenció a l'hospital sant Bernabé li havien provocat una ruptura uterina posterior que és la que suturarien a la segona intervenció, però encara li va quedar una altre ruptura uterina anterior que aquesta li deixen oberta. Comença a supurar, s'infecta, pasa a endometritis que es mortal de necessitat, perotenitis i la infecció acabarà passant als pulmons.

Pel civil sí, pel penal no

Durant els mesos posteriors a l'alta mèdica la família de la Pilar va pasar-se per diversos despatxos d'advocats de Berga i sobretot de l'àrea metropolitana. Tots ells es negaven a portar el cas pel penal, recomanaven portar-lo pel civil. Cosa que no comportaria el processament o d'inhabilitació dels metges implicats en el seu cas i només es podria aspirar a una compensació econòmica. Finalment contacten amb la Lídia Falcón que accedeix a portar el cas pel penal.

El procés judicial

El procés judicial fa més de 6 anys que es va iniciar i ja porten 4 judicis suspesos per trucs de la defensa que només esperen que la Pili i la seva família tirin la tovallola. Només la instrucció del cas va durar més de 4 anys i l'advocada de l'acusació va haver de contractar detectius per tal de trobar als metges encausats que ja no treballaven a l'hospital de Berga, un vivia a Ceuta i l'altre a Salou.

El Fiscal de l'Estat demana dos anys i mig de presó i tres d'inhabilitació a més d'una indemnització de 260.000 euros mentrestant que l'advocada de l'acusació particular demana 3 anys de presó, 3 d'inhabilitació i un milió d'euros d'indemnització.

Els acusats són Leon Angel Almenara, Natala Stepanova, Lluis Amat, l'Hospital Comarcal de San Bernabé, Maria Cristina Uro, Zurich i el Servei Català de la Salut pels delictes d'imprudència i lesions greus.

Els motius que van portar a l'aplaçament dels judicis són diversos. El primer es va haver d'ajornar pel delicat estat de salut de la denunciant. En el segon judici i al mateix dia la defensa va presentar un part mèdic del seu advocat al·legant que no podia anar al judici perquè tenia càncer. Quan aquesta malaltia es de llarga duració i es podia saber amb anterioritat si es podria o no dur a terme el judici. Després l'advocat de la defensa va morir i en el tercer judici el nou advocat de la defensa va al·legar indefensió perquè només havia tingut tres setmanes per preparar-se el cas pel qual es va tornar a ajornar. Finalment, el mes de març passat el judici es va tornar a ajornar novament per la incompareixença de tres dels quatre testimonis clau per l'acusació, els quatre metges de la Vall d'Hebron que van operar a la Pili de vida o mort a la seva arribada en aquest hospital. Un s'havia perdut per Manresa, mentrestant que els altres dos simplement no van comparèixer i hauran de pagar una multa.

La negligència mèdica és tan clara i fins hi tot assumida per la defensa que en un dels judicis ajornats l'advocat de la defensa va intentar pactar amb l'advocada de l'acusació particular per tal d'arribar a un acord econòmic entre les parts per evitar que es fes el judici. Li van oferir 120.000 euros per tal d'evitar el processament dels encausats, cosa que l'advocada va declinar.

Més enllà de la mobilització d'una vintena de testimonis cada vegada que s'ha de dur a terme el judici i dels nombrosos costos la Pili i la seva família es veuen obligats cada vegada a reviure tot el calvari patit.

El següent judici encara no té data fixada i la part acusatòria es mostra escèptica que es pugui arribar a dur a terme amb normalitat però tot i així no pensen rendir-se i portaran aquest cas fins al final ja que asseguren que els dóna força tot el suport rebut tant de familiars, amics com de persones que han hagut de passar pel mateix mal tràngol que ells van haver de viure.

Tot i que el signant de l'article no veu la presó com a solució a cap dels problemes socials, sinó com un cruel pedaç als problemes que el mateix sistema genera no es pot arribar a entendre com encara els metges implicats en el cas segueixin exercint, un d'ells al mateix hospital Sant Bernabé.

Per mes informació sobre el cas posar al www.youtube.com "pili gironella"

L'empresariat de la Catalunya Central es reuneix a porta tancada

L'espurna

Manresa, abril de 2010

Caixa Manresa, la Cambra de Comerç de Manresa, Associació de Joves Empresaris de la Catalunya Central, PIMEC, Rotary Club Manresa, el Gremi de Constructors d'Obres de Manresa o Dones Emprenedores i Innovadores de Manresa han organitzat un espai de coordinació entre l'empresariat de la Catalunya Central anomenat Fòrum de la Catalunya Central. El passat 25 de març es va dur a terme el primer sopar–debat on hi van assisitr unes 160 persones de l'àmbit econòmic de la Catalunya Central. El sopar-debat es va fer a la Torre Busquet de Manresa i se centrava en la temàtica d'infraestructures. El manresà Andreu Esquius va ser el ponent de la conferència i es va centrar en el Pla d'Infraestructures 2026 i la seva implicació a la Catalunya Central. Segons dades difoses per Joves Empresaris, Andreu Esquius és soci de l'empresa consultora MCRIT, especialitzada en l'assessorament a l'administració i a grans empreses públiques i privades. ha col·laborat amb la Comissió Europea, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, el Ministeri de Foment, GISA, IFERCAT, Aeroports de Catalunya, TABASA, CIMALSA, Autoritat Portuària de Barcelona, ABERTIS, RACC o la Cambra de Comerç de Barcelona, entre d'altres.

Sota el títol «Infraestructures per la mobilitat a Catalunya: oportunitats de futur per a la Catalunya Central», Esquius ha comentat la situació, sempre des d'una òptica economico-empresarial, actual de Manresa i la Catalunya. Segons el ponent, Manresa s'ha d'adaptar en matèria d'infraestuctures. En aquest sentit, ha expressat que cal una «massa crítica» per fer valer les posicions de l'empresariat a l'hora «d'aprofitar les oportunitats» que generi el nou Pla d'Infraestructures 2026. Cal destacar la visió positiva que en fa de l'Eix Diagonal, projecte que destruirà part de l'anella verda de Manresa, i del futur aeroport d'Igualada.

"Els actes del Fòrum pretenen «generar opinió» al territori sobre aquelles qüestions que afectin al terreny empresarial"

Segons dades de la web Joves Empresaris, en l'espai del debat, en el qual i, a través de la persona portaveu designada, cada taula del sopar va expressar les seves reflexions i manifestar els seus punts de vista sobre el contingut de la ponència. Hi ha hagut entre les diverses opinions, un punt de vista en comú, com és la manca de lideratge polític a les comarques centrals, el qual ha de ser substituït pel lideratge empresarial.

*Un moment del sopar celebrat el dia 25 març a la Torre Busquet *(difos per JG Esdeveniments*)*

Generar opinió

Sota el nom de Fòrum de la Catalunya Central s'ha creat una eina empresarial que té com a objectiu crear «interrelacions» amb les organitzacions i «generar opinió» al territori sobre aquelles qüestions que afectin al terreny empresarial. Aquest Fòrum es reuneix a porta tancada sense que partits polítics i mitjans de comunicació hi puguin assistir. En declaracions del portaveu del Fòrum al diari Regió 7, aquesta mesura responen a què no hi hagi cap mena de «coacció» per part dels mitjans de comunicació a l'hora d'expressar les seves idees. Es tractaria, doncs, de dir el que realment es pensa i no el que queda bé i així poder manifestar opinions neoliberals sense que tranfereixi aquesta posició ofensiva cap a la societat.

El Fòrum té previst tres debats anuals, en format sopar, els quals tractaran diversos temes, des de l'òptica empresarial, com són les infraestructures, la formació o la innovació. El següent debat-sopar serà a finals de juliol i tindrà com a tema central la transposició europea de la Directiva de Serveis, que afectarà l'ordenació comercial de Catalunya durant els propers anys.

Banzaiiiiiiiiiiiiii

Tardona

Manresa, abril de 2010

Aquests últims mesos la justícia manresana no deixa de moure fitxes contra l'okupació: judici a les bigues, a Can Cristu els poden desallotjar en qualsevol moment... i al ZTA Banzai, també li ha tocat la loto: des de l'audiència provincial s'ha revocat el recurs que s'havia interposat a la sentència, i ara, en pocs dies, arribarà una data per desallotjar l'immoble. No és que n'esperéssim cap altra cosa dels jutges, són el què són, i fan la funció que fan: mantenir l'ordre establert, protegir la propietat privada i en aquest cas, encara més si és propietat d'especuladors, perquè almenys els especuladors incentiven el sistema capitalista, fan créixer la construcció, creen llocs de treball, cosa que no podem dir de les persones que poblen els espais okupats... no treballen, viuen de les deixalles, o encara pitjor, de robar, fan festes, viuen amb animals, embruten parets... sempre tenen alguna queixa... vaja, veritables corcons per l'engranatge consumista.

Per un ciutadà cívic és molt millor organitzar-se contra aquesta púrria que el què no vol és treballar o contra els immigrants que ens prenen els llocs de treball que no pas contra un empresari que viu a costa dels nostres esforços o d'un oportunista que roba milions de milions... no! Aquests estan integrats al sistema, creuen en el somni capitalista i fan funcionar el nostre dia a dia evitant que haguem de prendre decisions i sobretot mantenint l'esperança que algun dia serem on són ells... i mentrestant ens deixem explotar, trepitgem al més pringat que nosaltres i sobretot ens deresponsabilitzem de qualsevol dels nostres actes... som una burocràcia: a mi em toca identificar i expulsar immigrants, compleixo ordres, a mi em toca tancar persones a la seva cel·la cada dia, compleixo ordres, a mi em toca no donar papers a una persona perquè ve d'un altre lloc, compleixo ordres, a mi em toca enverinar les aigües amb pesticides, compleixo ordres, a mi em toca fer fora algú de casa seva perquè no pot pagar, compleixo ordres... a mi em toca defensar la propietat privada, encara que aquesta sigui un escarni, compleixo ordres... i el millor de tot és quan diuen: si no ho faig jo, ho farà un altre... i així va tot de bé... totes complim les ordres per les quals hem estat programades i tot va endavant... com així va endavant el procés per desallotjar el Banzai...

i no tenim ganes de victimitzar-nos, perquè no ens sentim víctimes... ja sabíem quan ens vam ficar dins aquest «immoble» abandonat propietat d'EMI immobiliarias de Barcelona com s'acabaria la història, no esperàvem un jutge boig que dictés sentència a favor nostre, esperàvem el burròcrata mort de por de canviar qualsevol cosa al seu voltant que ens ha tocat... i també esperàvem aquest moment, sí, perquè és el moment d'evidenciar un conflicte amb els propietaris especuladors i amb una justícia que no ens creiem.

Per això queda poc més per afegir, simplement això, el Banzai probablement arriba a la seva fase final, però això no ens espanta... perquè les idees i ganes de llibertat aquí les duem, dins nostre, i per molt que ens desallotgin, les continuarem escampant pel món... que això és el què els fa més por. Seguirem informant-vos de les novetats.

Neu, MAT i bosc okupat

Maticida

Manresa, abril de 2010

El vuit de març d'aquest any no passarà a la història per les mobilitzacions del dia de la dona treballadora sinó per la gran nevada que va aïllar física i elèctricament a moltes persones. Les comarques de Girona es van quedar a les fosques, alguns municipis van estar 10 dies sense llum, a causa de les múltiples avaries a diferents punts de la xarxa elèctrica, d'altres encara ho estarien si no fos pels generadors de gasolina que els alimenta. Fecsa-Endesa s'atorga fins al mes de juliol com a període per a solucionar les diferents avaries, mentrestant aneu cremant petroli.

Sí, la nevada va ser excepcional, però les línies elèctriques de distribució estan en un estat lamentable. Si en lloc de destinar pressupost a campanyes publicitàries milionàries, a sous astronòmics dels dirigents, o a infraestructures faraòniques (tipus MAT) es dediquessin a manteniment molt probablement no hi hagués hagut totes aquestes «incidències». De fet no fa massa temps (estiu 2007) va passar una situació molt similar a la ciutat de Barcelona, on alguns barris van passar l'estiu amb els generadors per encendre la llum i fer servir les neveres a causa d'una avaria: un cable que unia la subestació de Collblanc, a l'Hospitalet de Llobregat, amb la del carrer d'Urgell a Barcelona, i que la sobrecàrrega acumulada havia provocat l'incendi ulterior de la subestació del Passeig Maragall, la qual va perdre la connexió amb altres instal·lacions de la ciutat. En els dos casos, tant si l'empresa proveïdora de subministrament, Red Eléctrica Española (REE), com la distribuïdora, Fecsa-Endesa, haguessin mantingut les línies en condicions res d'això hagués passat.

Però com reaccionen els polítics i les empreses relacionades amb el lobby energètic? Volen posar en millors condicions la xarxa elèctrica? Volen generar una millor distribució? Escolten les queixes i necessitats de la gent que viu a la zona?

La seva resposta és plantejar que la solució de tot plegat es troba amb la implantació de la MAT (com al 2007). Això és el mateix que dir que tots els problemes dels trens de rodalies se solucionaran en posar en funcionament el TAV. No veuen que es tracta de tot el contrari? Però una gestió eficient de la mobilitat o dels recursos energètics no està a la seva agenda, sinó imposar-nos els seus megaprojectes que els permeti continuar omplint les arques de beneficis econòmics.

La seva resposta no va ser només dialèctica. El 24 de març un fort operatiu dels mossos d'esquadra (180 policies, amb tres equips d'escaladors del Grup Especial d'Intervenció, diverses excavadores i un camió grua) va irrompre de matinada al Bosc Okupat Anti Mat. No es permetia el pas a cap persona ni mitjà de comunicació al bosc okupat, ni per mostrar solidaritat ni per cobrir la notícia. Durant els mesos que va durar l'okupació forestal, es va crear un espai de vida i de lluita, de confrontació contra el model de societat que representa la MAT. Es va viure i conviure seguint una altra lògica, lluny de la del progrés destructiu. Va ser un espai on van confluir diverses sensibilitats contra aquest model de desenvolupament que ens estant imposant. S'intentava viure lluny del "despilfarro" i el síndrome kleenex d'un sol ús i tirar, tot es reciclava, tot es reutilitzava, es compartia. Durant aquells mesos es van anar preparant pel que veien imminent: el desallotjament. Ponts de micos per enfilar-se a les cabanes dels arbres, bidons on lligar-se, diferents estratègies per posar el cos davant les màquines, per dir i cridar «aquest no és el nostre model de societat» a través de tots els porus de la pell.

La resistència va durar unes vuit hores, que són moltes si tenim en compte la desproporcionalitat de mitjans (poques persones penjades dels arbres contra 180 monstres armats acompanyats de maquinària pesant). Va caldre el camió grua per obligar a baixar a les persones que estaven penjades dels arbres. Les vuit persones que van identificar durant el desallotjament estan imputades acusades de coaccions. El proper 31 de maig estan citades a prestar declaració davant dels jutjats de Santa Coloma de Farners (Girona). S'ha convocat una concentració de solidaritat al mateix dia a les 10 del matí a la porta dels jutjats.

Acompanyant als pistolers de l'administració hi anaven també els pistolers privats, segurates de l'empresa Eulen, que protegien a les excavadores ansioses per talar i començar les obres per aixecar la torre 114. Al mateix dia del desallotjament van començar les obres, amb vigilància nit i dia a través d'un perímetre quilomètric. Tot per permetre que es tiri endavant un projecte que pocs volen, per reproduir un model energètic que es veu cada vegada més obsolet. Reproduint l'esquema de la centralitat i la dependència.

Entre la violència que ens regalen desallotjant espais creatius de vida per imposar el seu model de mort i destrucció i el desemparament que va sentir molta gent durant els dies d'aïllament energètic reafirma la tesis de la necessitat d'un altre model energètic i social. Si continuem dependents d'un model centralitzat i monopolitzat que dissenyen i gestionen quatre mans poderoses i ambicioses aquests episodis s'aniran repetint. Si el model es descentralitza (que la xarxa de distribució no depengui d'autopistes), es diversifica (que siguin diferents recursos energètics els que ens alimenten) i es va revisant per fer-li manteniment potser les coses començarien a canviar. Aquest model està ple de matisos a tenir en compte, entre d'altres aspectes hauria de ser participatiu, basat en l'estalvi i les energies renovables.

El subministrament elèctric del nostre país no pot estar en mans d'irresponsables

Comunicat de la Plataforma No a la MAT arran de la nevada del dia 8 de març i la caiguda de torres elèctriques de mitjana i baixa tensió

Plataforma No a la MAT

Girona, 25 de març de 2010

La nevada del dia 8 ha posat de manifest les greus mancances de les xarxes de transport i distribució de l'electricitat al nostre país, i més concretament a les comarques gironines. La Plataforma No a la MAT fa més de quatre anys que ha denunciat aquests greus dèficits i des de bon principi ha demanat als nostres governants que abans de plantejar-se la construcció d'una nova línia de 400 kV obliguessin les companyies elèctriques a millorar i ampliar les xarxes elèctriques existents.

En comptes d'escoltar-nos, el govern i les elèctriques han apostat cegament per la MAT, de manera que la seva desídia i la seva incompetència han portat a deixar sense llum més de 200.000 habitants durant prop d'una setmana, amb les conseqüents grans pèrdues econòmiques. Igualment greus han estat les declaracions del president de la Generalitat i el cap de l'oposició, entre d'altres personalitats polítiques, assegurant que amb la MAT això no hauria passat o hauria tingut repercussions molt menors. Ha quedat prou clar, però, que el problema principal rau en la xarxa de distribució, en mans d'Endesa. Aquesta empresa ha privilegiat la captació de nous mercats en detriment del manteniment de les seves línies i torres al nostre país, i òbviament és la principal responsable de la gran apagada que vam viure a les comarques gironines. Però això no eximeix el govern de la Generalitat de complir el seu deure, això és, vetllar perquè les companyies elèctriques facin bé la seva feina.

Aquests darrers dies s'han dit moltes coses i s'ha vessat molta tinta, però les prop de 70 associacions i entitats civils que formem la Plataforma No a la MAT volem fer memòria als nostres polítics i ciutadans i dir el que no s'ha dit:

-En els darrers 25 anys hi ha hagut nevades i tempestes semblants a la del dia 8 de març, amb conseqüències similars. Al seu moment els polítics de torn van prometre millores a la xarxa elèctrica. On són aquestes millores?

-La polèmica línia de les Gavarres, que ens van imposar i vendre com la solució als problemes de subministrament elèctric de la Costa Brava, de què ha servit? Òbviament passarà el mateix amb la MAT, que ens venen com la solució al subministrament elèctric de Girona.

-De resultes de la gran apagada del juliol de 2007 a Barcelona el govern va anunciar que crearia una comissió per fer el seguiment de les inversions i el manteniment de les xarxes elèctriques. Si és que existeix, on és i què ha fet aquesta comissió?

-A Bescanó s'està construint una central de cicle combinat de 400kV, i a les comarques gironines n'hi ha dues més de projectades. Tot i que aquestes centrals no siguin el model de generació distribuïda que preconitzem, és obvi que amb l'electricitat que produiran més la generada per les plantes fotovoltaiques i eòliques projectades, la MAT no té cap raó de ser.

-La gran apagada que va afectar una bona part del continent europeu el 2007 va posar clarament de manifest la fal·lància de la pretesa seguretat que ens proporcionen les interconnexions elèctriques entre països. Ben al contrari, les interconnexions ens deixen en la inseguretat.

-Cal exigir al govern que no declari catàstrofe natural la nevada del dia 8 i que doni suport als ciutadans en les reclamacions a les elèctriques.

-Demanem al Síndic de Greuges que faciliti tota la seva informació a la Fiscalia per determinar si hi ha hagut delicte, ja que fa anys que se sap que no s'inverteix ni es fa el manteniment necessari a la xarxa de distribució.

Si des del punt de vista tècnic i operatiu els responsables de la gran apagada són Endesa i REE, és innegable que el responsable polític és la Direcció General d'Energia, depenent de la Conselleria d'Economia i Finances. Tothom ha pogut veure el lamentable estat de la xarxa elèctrica, amb torres rovellades i esteses de més de quaranta anys. És per tot això que EXIGIM LA DIMISSIÓ IMMEDIATA DEL DIRECTOR GENERAL D'ENERGIA, el Sr. AGUSTÍ MAURE, ex número dos de REE i màxim responsable de fer el seguiment necessari de les inversions de les companyies elèctriques i del manteniment de la xarxa elèctrica.

L'EUROPA FORTALESA

De la mateixa manera que les classes riques s'han anat aquarterant en petits barris ghettos carregades d'extenses mesures de control, ens trobem amb el paradigma de l'Europa Fortalesa com a construcció territorial que evita la lliure circulació de les persones per protegir un fals benestar aixecat durant segles d'espoli i explotació a costa dels països econòmicament empobrits.

La vital necessitat del capitalisme de mantenir a persones com a il·legals per a abaratir costos i retallar drets laborals es veu recolzada per tot una paròdia que crea la imatge de la inseguretat ciutadana. Sota l'espectacle de "l'altre", de l'enemic interior o l'estranger invasor, es justifiquen unes extraordinàries sumes de diners destinades a millorar les estructures de control, repressió, identificació i extradició de les persones (amb o) sense papers. Millores en equipaments policials, militarització de les fronteres, control per satèl·lit, extensió de les barreres, creació de fitxers centralitzats..., són algunes de les mesures que s'han pres per posar fi a les onades migratòries.

Però òbviament, el boomerang generat per les desigualtats socials perpetuades des de l'era colonial, tornarà una vegada i una alta. Per què mentre hi hagi misèria als països del malnomenat tercer món i se segueixi mantenint l'imaginari d'abundància de "l'Europa del Benestar", les pàteres continuaran arriban.

Les aportacions als països econòmicament empobrits a canvi de la construcció de fronteres i controls interns en els països d'origen, s'estan convertint en el nou model pervers de les "ajudes al desenvolupament".

L'extàsis securitari no ha pujat fins a uns nivells tan exagerats com a la frontera dels EUA, on s'arriba a disparar als llatinoamericans que se la juguen creuant pel desert i s'organitzen rondes de "caça" ciutadanes. Però la frontera natural formada pel Mar Mediterrani s'ocupa de que part de les precàries barquetes no arribin a bon port. Davant la indiferència del genocidi encobert, la lluita dels estats europeus contra les màfies de la immigració només s'entén en tant que l'Estat no obté beneficis d'aquesta pràctica.

Que bona part de la societat assumeixi la necessitat de dividir les persones entre legals i il·legals ha estat una de les victòries més ferres del poder. Nega la història mateixa, impregnada durant segles del nomadisme com a forma de supervivència. Moltes de les que ara reneguen de les persones immigrants, obliden que dues generacions anteriors foren les nostres àvies les què es veieren abocades a anar-se'n a països com Alemanya per a tal de lliurar-se una presumpte vida millor.
El fastigós discurs integracionista impulsat des de les esquerres europees xoca amb l'evidència de les falses oportunitats. Les "nits de la còlera" en les banlieues franceses són un exemple d'aquest fet. El cercle interminable del "sense papers no hi ha treball i sense treball no hi ha papers", aboca a milions de persones a viure en una situació de semiclandestinitat. Les redades policials es multipliquen de la mateixa manera que es multipliquen les campanyes per fomentar el retorn voluntari. L'extensió dels "gulags" per a estrangeres, d'aquests centres d'internament predeterminadament ocultats a la vida urbana, són la mostra més fefaent de fins on està disposat a arribar l'Estat per a aconseguir el seu objectiu. Una vegada més no es castiga el delicte, es castiga la pobresa. Per què mentre l'Ahmed, la Sheila o l'Adil són perseguits i extraditables, s'obre les portes de bat a bat als Ettos i als Messis.
Davant de tanta ignomínia, queda preguntar-nos que podem fer per aturar la maquinària de les deportacions i de la persecució a les nostres iguals. Estendre la nostra solidaritat s'està convertint en una necessitat vital, per evitar que en un moment com l'actual s'imposin les pràctiques totalitaristes que s'estan aguditzant en països com Itàlia. Ha arribat l'hora de no desviar la mirada, de visualitzar d'una vegada per totes que cap persona és il·legal, de contrarestar les múltiples agressions; d'escopir als què enarborin comentaris racistes, de posar fre a les redades; d'actuar contra aquelles empreses que s'enriqueixen amb les deportacions. De donar suport als motins dels Centres d'Internaments.

Negar les fronteres és negar l'essència dels Estats. I aquest món es va formar sense Estats, banderes ni fronteres...

EMPRESES QUE ES LUCREN AMB ELS CIE's

De transports: Iberia, British airways, Lufthansa, Swiss Air, Alitalia, Klm, Air France.

De construcció: Cutesa, Especiales y Dragados, Imaga: Proyectos y Construcciones, Albie, Catering Arcasa, Serunión Norte, Brassica Group, Vanyera III, Eurest colectividades.

De seguretat: Indra, Steria, Avanzit, HP, Mummert Consulting, Primesphere, Siemens, Amper, EADS, Santa Barbara Sistemas.

Les polítiques actuals relacionades amb les migracions deriven a nivell internacional de dues institucions que emergiren després de la fi de la Segona Guerra Mundial.

La Organització Internacional de la Immigració (OIM), emparada i liderada pels EUA és una institució que es creà per supervisar les polítiques de migracions des d'una lògica totalment economicista, passant per sobre de qualsevol principi humanitari.

Té oficines a tot el món que serveixen per registrar els moviments dels refugiats i immigrants, dirigeix camps de captació de refugiades que semblen presons, dóna suport als governs en l'augment dels seus règims fronterers i també juga el seu paper en el denominat com a "programa de retorn voluntari". A més a més, la OIM ha estat involucrada en reclutar a treballadores pel mercat laboral europeu.

La ACNUR (Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats) és l'organisme de les Nacions Unides encarregat dels refugiats i desplaçats per persecucions o conflictes. A nivell pràctic no sembla diferenciar-se excessivament de la OIM, amb la qual desenvolupa projectes i manté acords de cooperació. Al cap i a la fi, ambdues organitzacions proposen i defineixen qui és refugiada o deportada i a qui s'ha de donar suport (i sota quines condicions).

En la mateixa línia, l'Europa Fortalesa ha anat desenvolupant tot un seguit de legislacions coercitives :
Els Acords de Schengen, firmats el 1985. Impliquen l'eliminació de les fronteres internes comunes al mateix temps que l'enfortiment dels controls de les fronteres externes. Pretenen augmentar el control i la vigilància de la població "il·legal" o "d'aparença sospitosa" i facilitar l'intercanvi d'informació entre diferents estats mitjançant el Sistema d'Informació Schengen (SIS).

La Convenció de Tampere (1999) i el Programa de La Haya (2003) es realitzaren per crear el denominat com espai de "llibertat, seguretat i justícia" i harmonitzar les polítiques d'asil i immigració dels Estats membres de la UE. S'acordà entre altres coses, la vigilància comuna de les fronteres mitjançant l'Agència Frontex (Agencia Europea de Control Fronterer) o la millora de l'intercanvi d'informació entre les agències de les policies nacionals i els Serveis d'intel·ligència. La inclusió de la Decisió Prüm a la llei de la Unió Europea el juny del 2007, promou la intensificació de cooperació policial i duanera en la "lluita contra el terrorisme, la delinqüència transfronterera i la immigració il·legal".

La Directiva de Retorn, aprovada pel Parlament Europeu el juny del 2008, es basa en el compromís del Consell Europeu de la aplicació restrictiva de la retenció a les persones sense papers prèvia a la deportació en pro de la "harmonització" de la retenció i la deportació. La Directiva estipula que els ciutadans no europeus que hagin entrat a la UE clandestinament o als que se'ls hi hagi denegat l'asil tenen de 7 a 30 dies per exercir el denominat "retorn voluntari". Una vegada finalitzat el termini, seran deportats amb la prohibició de reingrés durant 5 anys. Els estats membres de la UE tenen dos anys per aplicar la directiva a la seva legislació nacional.

Les futures "polítiques de control de la immigració" impulsades des de la Unió Europea pretenen aplicar la vigilància total, incrementar el règim fronterer i militaritzar la seguretat. Se serviran de tecnologia com el SIS II (Sistema d'Informació Schengen II) que entre altres coses utilitzarà, quan entri en funcionament el 2015, la biometria per a la identificació de qualsevol persona d'acord amb les seves mides corporals biològiques.

MANUAL CONTRA L'EXPULSIÓ I RECLUSIÓ D'IMMIGRANTS

És molt important utilitzar al màxim les vies legals que tenim al nostre abast per fer front a les lleis i la política racista que des de la unió europea i els països membres estan portant a terme al controlar i en molts casos limitar la lliure circulació de les persones. Perquè cap persona és il·legal, destruïm les fronteres!

Internament i expulsió

La llei d'estrangeria permet l'expulsió d'estrangers pel fet de no tenir papers. L'inici del procés comença quan la policia et demana els papers per identificar-te i s'adona de la teva situació irregular. Això pot passar de forma casual o bé en una de les tantes redades que aquests fan pels barris més "pobres", estacions de tren i autocars,... en busca de sense papers.
En el moment que detecten que una persona no té papers s'inicia un tràmit que consisteix en:
- Inici del decret de la teva expulsió o multa.
- T'assignen un advocat d'ofici; has de contactar ràpidament amb ella/ell per exposar-li la teva situació (família, anys a l'Estat espanyol, padró,...).
- Tens 48 hores de termini per presentar al·legacions.
- Han de notificar-te per escrit en alguna direcció que donis el decret o tràmit d'expulsió que han posat en marxa en contra teva.
- Una vegada notificada l'expulsió, s'ha de posar sempre un recurs contenciós-administratiu en un termini dos mesos (màxim). Aquest tràmit pot ajudar-te a evitar l'expulsió al·legant la suspensió cautelar de l'expulsió i l'internament fins que no es resolgui el judici i un jutge digui si el decret d'expulsió és correcte o no.
- Quan et detenen i el jutjat decreta el teu internament, tu i la teva advocada heu de posar un recurs de reforma contra l'internament amb un termini màxim de 48 h després de ser internat.

Internament en un CIE

El CIE és la presó pels immigrants sense "papers". El jutge acostuma a empresonar a les persones que no tenen domicili, familiars ni mitjans econòmics. L'internament pot durar un **màxim de 40 dies** ja que passat aquest període si no t'han deportat quedes en llibertat.

La teva advocada/advocat ha de saber:
- On estàs internada.
- Mantenir el contacte (fer al·legacions) i veure com es compleixen els teus drets.
- Defensar-te davant la justícia.
- Seguir el procediment fins el final.

Si estàs presa, tens dret a:
- Que se t'informi de l'evolució del teu cas.
- Conèixer els drets i obligacions.
- Dret a visites mèdiques i a intèrpret.
- Saber com funciona el centre, presentar peticions o queixes al director del centre.

Si estas detinguda tens dret a ...

- No parlar fins que arribi la teva advocada.
- Assistència de l'advocada/advocat alhora de declarar; l'advocada/advocat pot ser privat o d'ofici si no tens recursos.
- Declarar davant el jutge i mai en contra teva.
- A ser informat de la causa de la detenció i a que ho sàpiguen les persones més properes a tu (familiars, amics, ambaixada o consolat...).
- A un intèrpret gratuït i un metge forense (en cas de violència en la teva detenció).
- Passar a disposició judicial abans de 72 hores.

És important: tenir una advocada/advocat de confiança, si estàs empadronat fes-ho saber al jutge o policia i si demanen la teva expulsió, tens 48 hores per presentar un recurs (al·legacions i documentació).

Estàs en situació irregular quan...

- No tens una ampliació del visat o tarja de residència.
- No tens residència o està caducada fa més de 3 mesos.
En el cas que deneguin la renovació del permís pots:
- Recórrer a través d'un recurs de reposició i després alçada.
- Tens permís d'estar en el país mentre no es dicta la resolució.
- Sense permís et poden expulsar.

Si et volen expulsar ...

- T'ho ha de notificar la policia.
- S'ha de fer un tràmit d'al·legació abans de les 48 hores.

Si l'expulsió ja està en tràmit :

- La policia ha de: donar-te la notificació immediatament, informar a la teva ambaixada i registrar la notificació.
- Conseqüències: expulsió immediata, es pot anul·lar l'expulsió demanant asil o en cas d'embaràs, et treuen qualsevol autorització per treballar o estar al país, si no tens ingressos l'Estat et paga l'expulsió. **La teva advocada/advocat SEMPRE ha de recórrer l'expulsió.**

La teva advocada ha de saber ...

- Donar-te el seu nom i telèfon.
- Informar-te de la situació i drets que tens.
- Examinar: els motius de la detenció/expulsió i el perquè estàs detinguda.
- Defensar-te a través de: proves, al·legacions, ha d'estar present en el procediment d'internament davant el jutge.

S'ha de sol·licitar la revocació del procediment i demanar sanció del multa

Les proves i al·legacions útils són: Padró, subsidis rebuts, contractes de treball legals o no, ser menor i qualsevol paper que demostri la teva integració social i permanència a Espanya de la teva arribada. És aconsellable demanar còpies a l'advocada/advocat de tots els papers que es mouen.

Per + info :
www.tekedas.entodaspartes.net

LLUITES EN ELS CIE's

L'aparició d'aquestes noves presons per a immigrants i l'enduriment de la llei d'estrangeria, que ens demostra l'essència racista i classista que tenen aquests estats europeus dins les seves institucions i administracions. Davant d'això, s'ha creat un moviment i discurs contrari al racisme, les expulsions, empresonaments de les sense papers,...

Recentment al CIE de la Zona Franca a Barcelona, més concretament l'11 de febrer de 2010, varies persones van iniciar una vaga de fam per exigir la seva llibertat i denunciar les condicions carceràries en les que viuen. El detonant va ser d'immediata expulsió d'una persona i l'inici d'una vaga de fam d'aquesta mateixa persona, ràpidament alguns dels seus companys també iniciaren la vaga de fam sent aquesta col·lectiva. Aquesta situació va durar alguns dies tot i les pallisses i amenaces que van rebre per part de la policia nazional i el director del CIE. Les consignes en suport a aquestes persones eren: "Solidaritat activa amb les persones en vaga de fam! Llibertat immediata per tot/es les presos/es! A terra els murs dels CIE's i de totes les fronteres!".

El 17 de febrer també es convoca a Barcelona una concentració davant la subdelegació del govern al carrer Múrcia. Aquesta oficina és coneguda com l'oficina de la denegació, per les nombroses traves i vulneracions que reben les persones que han de tramitar algun paper, falta d'informació, desinformació dels seus propis drets,... situacions que es troben a diari les persones que presenten els papers per adquirir el permís de residència. No fa massa temps també hi ha hagut el cas de si es podien empadronar o no els estrangers sense papers als ajuntaments; al final la cosa ha acabat que sí que poden fer-ho, però els ajuntaments es reserven el dret de passar a la Subdelegació del Govern els informes dels sense papers.
Amb anterioritat, al 2006 es va okupar el CIE de Zona Franca quan encara estava en construcció, l'acció va acabar amb una càrrega violenta per part de la policia i 59 detinguts/des. El 22 de setembre del 2009, es va realitzar una manifestació a la rambla de raval amb el lema: *Marxa contra la llei d'estrangeria i la seva reforma. Cap llei ens farà lliures!*

L'estiu de 2009 també s'havia realitzat una altra concentració davant el Consolat francès en contra de les deportacions massives a Calais, un poble fronterer entre França i el Regne Unit, semblant a Ceuta i Melilla aquí. Són zones on hi ha molta circulació diària de persones i també d'indigents, que fan assentaments al voltant del port en busca d'una oportunitat per creuar el Canal de la Mànega. Al juny de 2009 es fa un campament sense fronteres on hi assisteix gent de tot Europa, per tal d'ampliar la lluita contra les fronteres (No Border! No Nation!). La lluita i oposició a les polítiques racistes dels estats de la UE ha fet que nombrosos països s'hagin mobilitzat en contra d'aquests centres i les seves lleis.

El 6 d'abril d'aquest any es va produir un motí o revolta al CIE de Roma, en el què van cremar matalassos, amb immigrants pujats a la teulada, va resultar rebentat el sistema elèctric i d'aigua, 4 fugats, 17 detinguts/des, etc.

Algunes coses ja havien passat amb anterioritat a Itàlia referent al tema dels CIE's, el 2005 hi ha un cop repressiu contra uns/es anarquistes a Lecce acusats de sabotejar el CIE d'aquesta població. A Roveretto hi ha un procés semblant al de Lecce, i en aquest cas acusen a anarquistes

de ser els responsables de cremar dos furgonetes de Trenitalia (aquí seria la RENFE), empresa col·laboradora de l'Estat en la deportació d'immigrants. L'estiu passat a Itàlia, una petera va estar més de 6 o 7 dies perduda pel mar, durant aquest temps cap de les embarcacions que els va veure els va auxiliar i demanar un rescat per a la barca, el resultat va ser la mort d'unes 65 persones i algun supervivent. El fill d'un al càrrec de la Lliga Nord, sense perdre massa temps va fer un joc d'Internet molt simple on pots ofegar vaixells d'immigrants que arriben a Itàlia. El fill del Bossi va rebre amenaces varies i en 3 o 4 dies el joc desapareixia d'Internet.

Aquest febrer de 2010 la policia italiana organitza una operació especial a Torino on empresonen i arresten als seus domicilis a persones que estaven treballant el tema antiracista de forma pública amb parades informatives als carrers, repartint octavetes, enganxant cartells, etc. Una iniciativa paral·lela va ser l'intent d'organització en els barris de forma col·lectiva en contra de les redades que fa la policia en busca dels sense papers. Es va intentar que la gent del barri s'involucrés portant sempre a la butxaca un mocador vermell i que quan es veiés a la policia fent redades o demanat papers, mostrar de forma visible aquest mocador que servia d'avís de que la policia estava de cacera i poder evitar possibles detencions, deportacions.

A altres països com Bèlgica, Grècia, Alemanya també s'han donat accions de suport a les persones empresonades en els CIE's i en contra de les deportacions. A Grècia, al juliol de 2009, es fa una mani antiracista amb més de 4000 persones, la majoria d'elles anarquistes i/o antiautoritàries. Durant l'estiu també es van fer unes jornades o trobades contra els CIE's.

A la República Txeca, el Partit Nacional havia fet una campanya incitant a una *Solució final per la qüestió gitana*; acte seguit un campament gitano rebia un atac de la dreta i extrema dreta.
La dreta i l'extrema dreta estan elaborant uns discursos simplistes i populistes apuntant directament contra el col·lectiu immigrant, el responsabilitzen de fer augmentar la inseguretat ciutadana i argumenten que "són delinqüents, que ens treuen la feina", que la religió que tenen no és cristiana... Amb una mica de sentit comú i d'implicació, tant col·lectiva com personal, hem d'afrontar en el dia a dia aquests discursos, pràctiques, i comentaris tant repugnants que es donen en el metro, feina, carrer, bar, escola,... perquè volem un món i unes relacions lliures de: racisme, sexisme, feixisme i capitalisme.

Segons Foucaullt "defensar la societat és el nom que ell dóna a aquest curs que gira sobre la guerra de la raça i la seva conversió en el racisme d'estat. La disciplina és el dispositiu on l'objecte és el cos i el seu lloc de construcció l'institució. És la anato-política dels cossos organitzats en casernes, fàbriques, hospitals, asils, escoles, presons" i ara també els CIE's.

Carta oberta

Joan Busquets, ex maqui i la resta de companyes del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs exigeix l'immediat reconeixement moral, jurídic i econòmic dels maquis. El Joan va fer una carta al president Montilla, ara fem aquesta carta oberta per visibilitzar el problema tot convidant als col·lectius a donar-nos suport. Si el poder no solventa la injustícia actuarem en conseqüència.

Joan Busquets Verges

França, abril de 2010

Benvolguts/udes senyors/es,

La present és per informar que amb data de l'1 d'octubre de 2009 jo, Joan Busquets i Verges, ex maqui i membre del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, vaig escriure al President de la Generalitat de Catalunya, el senyor Montilla, al qual li vaig demanar que atorgués una pensió als maquis catalans que van combatre a Catalunya contra el franquisme.

En resposta a aquesta petició, el Cap del Gabinet del President, va fer un justificant de recepció tot informant que havia enviat una còpia de la carta al Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, perquè coneguessin la inquietud del demandant i se'n derivessin, si s'esqueia, els efectes oportuns i corresponents.

Han passat sis mesos des que vaig rebre aquest comunicat, des d'aleshores encara estic esperant una resposta ferma i precisa sobre el problema plantejat.

És el motiu pel qual l'entitat de la qual formo part, ha decidit sense demora demanar l'immediat reconeixement moral, jurídic i econòmic dels maquis, igual com es va fer amb els militars i carrabiners de la II República, per mitjà d'una llei si cal i amb les conseqüències que se'n derivin.

Si el Govern de la Generalitat aprova aquesta petició, probablement, altres comunitats la secundaran, com va passar quan la Generalitat va aprovar el 2001 un decret llei que regulava compensacions econòmiques a favor dels expressos polítics del franquisme que havien quedat injustament marginats per no tenir 65 anys fets, el 31 de desembre de 1990. Les circumstàncies són molt semblants.

No valen excuses, en cas d'una eventual negativa, no podran culpar al govern de Madrid o al Partit Popular de ser el responsable que aquesta iniciativa no hagi estat aprovada. El Govern de la Generalitat de Catalunya té ara una ocasió única de resoldre aquest assumpte, naturalment sempre que hi hagi una voluntat política de fer justícia.

Probablement, encara deuen sonar a les orelles d'algunes persones els eslògans franquistes, que titllaven als maquis de criminals, malfactors, bandolers i altres adjectius d'aquest tipus. Van ser la cantarella preferida dels feixistes de l'època i que no es cansaven de repetir per tal de desprestigiar als seus enemics, als pocs que s'hi van enfrontar directament. Això ens fa pensar en alguns polítics catalans, a desgrat seu, deuen haver estat influenciats per l'esmentada cantarella intoxicadora i per això encara tenen una idea equivocada de la qüestió, d'altra manera no comprenem aquest infundat recel cap aquest col·lectiu, el dels maquis.

Ningú pot posar en qüestió el sacrifici d'aquelles dones i homes, que per oposar-se a la dictadura van arriscar la seva llibertat i en moltes ocasions les seves pròpies vides.

A Catalunya queden molt pocs maquis en vida, probablement, no més de deu. És una ignomínia que a hores d'ara encara haguem de seguir reivindicant un dret que altres països europeus van reconèixer en acabar la II Guerra Mundial, atorgant una pensió sense necessitat ni tan sols de demanar-la. Els militars franquistes bé cobren una pensió, em pregunto per què ells sí i els guerrillers no?

Per tot l'exposat demanem l'immediat reconeixement moral, jurídic i econòmic dels maquis.

Atentament,
Joan Busquets i Verges, ex maqui, vint anys de presó

Altres maquis

Ángel Fernández Vicente, ex maqui, setze anys de presó

Col·lectius signants

Centre Estudis Josep Ester Borràs (Berga)
Ateneu Columna Terra i Llibertat (Berga)
Marxa-Homenatge als Maquis
Sindicat d'Activitats Diverses de Berga de la CGT
Amics d'Agustín Rueda
Federació Local de Sindicats de Sallent de la CGT
Col·lectiu A les Trinxeres (Ponent)
Kamilosetas Muskaria (Ponent)
Ateneu Enciclopèdic Popular (Barcelona)
Federació Local de Sindicats de Barcelona de la CGT
Confederació General del Treball de Catalunya (CGT)
Confederació Nacional del Treball de Catalunya i Balears (CNT-AIT)

Podeu enviar la vostra adhesió a:
cejeb@cejeb.org

Ausencia de dignidad

A.G

Berga, abril de 2010

Todo tiene un principio y un final. La historia del mundo laboral nos ha demostrado, que los trabajadores son capaces de unirse y organizarse hasta el punto, de poder ser muy fuertes, ante los continuos intentos de la patronal y gobiernos, para explotar y exprimir al máximo a todos los asalariados en general. Esa fuerza obrera, (tan esencial para mantener un cierto equilibrio entre presión empresarial (explotación) y defensa proletaria) es el resultado de una solidaridad ante los problemas laborales e injusticias sociales, y una gran conciencia de clase, porqué no hay que olvidar, que nunca dejaremos de ser trabajadores, da igual el cargo que ocupemos; la empresa siempre buscará a través de nosotros su beneficio económico, pero jamás el nuestro. Para defender con eficacia nuestra dignidad en el trabajo, los obreros nos necesitamos los unos a los otros, solamente con la unión se obtienen resultados.

Todos los derechos que actualmente tenemos: jornada laboral de ocho horas, extras con precios aparte, vacaciones, seguro de desempleo, etc., no llegaron un día gratuitamente del cielo, sinó que gracias a la voluntad de mucha gente, que con su enorme dedicación e implicación, consiguieron organizarse (anarcosindicalismo) para después poder reivindicar, luchar y finalmente conseguir mejorar sus vidas y las de futuras generaciones, tanto a nivel laboral como social. Aquella gente, a pesar de perderlo casi todo (guerra civil, exilio, resistencia, prisión) siempre supieron mantener muy alta su dignidad y su libertad.

Hoy en día, las aspiraciones obreras no són precisamente las mismas. En general, casi siempre prevalece el interés individual ante lo colectivo. Han conseguido, crear una mentalidad totalmente alineada con los intereses de la patronal y el sistema capitalista, incluso imitando en muchos aspectos el estilo de vida de los ricos, donde valores como la igualdad, ayuda mutua, colectivismo y revolución, han sido substituidos por trampas sedantes, como la propiedad privada y el consumismo ciego, que anulan nuestra capacidad revolucionaria e impiden, que podamos ver más allá de nuestra propia nariz y nuestro egoísmo.

En los distintos centros de trabajo, se echa muy en falta una cierta integridad, tanto individual como del colectivo. La aceptación como algo normal, de unas condiciones laborales cada vez más indignantes y deterioradas; también de cualquier propuesta proveniente de cargos superiores, aunque ello suponga perder derechos ya adquiridos. También podemos encontrar, actitudes tan bajas como la de informador-espía de los propios compañeros de trabajo. Únicamente, gozarán de una continuidad relativa en el trabajo, aquellos cuya actitud sea, la de total sumisión a la empresa.

El excesivo miedo que hay entre la gente obrera, es determinante, para que los capitalistas nos tengan cada vez más entre las cuerdas. El camino de nuestra evolución, tiene que ir hacia el bienestar y la libertad, lo contrario es degradación y esclavitud.

Si somos lo que otros quieren que seamos, si entramos incondicionalmente en su juego, nosotros siempre perderemos.

Para que un ideal sea atractivo y pueda calar entre la gente, es necesario que vaya acompañado de grandes personas, que a la vez sean ejemplos evidentes, de lo contrario, no dejará de ser una etiqueta más de rebajas. En la actualidad, es habitual encontrar entre los distintos movimientos sociales, grupos de pequeños burgueses jugando a ser revolucionarios, y viceversa; estos suelen moverse por caminos bastante abstractos y ambiguos, donde casi todo vale, donde se admite cualquier pieza aunque esta no sea del mismo puzzle, donde la obsesión por abarcarlo todo, puede más, que la realidad de no abarcar casi nada. Sus resultados no suelen superar el cero.

Actualmente, nadie puede hacer reaccionar a esta sociedad, dormida y entregada, donde la familia, también tiene bastante que ver con esta situación de vacío social, como conservadora de unas tradiciones basadas en el servilismo, donde siempre se valora más una cierta imagen y apariencias superfluas, que no un gran contenido en personalidad, digna y emancipadora.

Cuando una mayoría está, más de parte de sus depredadores, que no de su propia especie proletaria, y también, cuando han elegido renunciar a sus derechos, para poder tener más acceso al mercado de productos de alta gama (vehículos, vestuario, lujos etc.) aunque ello les convierta en esclavos, es evidente, que quizás estemos ante el fin de esa clase trabajadora, una clase, que siempre se caracterizó por su lucha para progresar, pero que ahora, está dando paso a otro tipo de obreros, mucho más dóciles con sus jefes e insolidarios entre ellos. Las minorías, tendrán que desarrollar nuevas alternativas.

Las consecuencias de nuestros actos, condicionarán para bien o para mal, nuestro futuro. Salud.

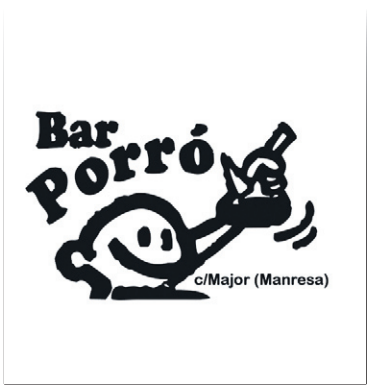

Crisi, crisi, crisi…

A tot arreu i a tothora. És difícil passar un dia sense sentir aquesta paraula. El pèsol també n'ha parlat i no voldria ser pesat, però ens adonem de la crisi real? podríem estar davant d'un crash?

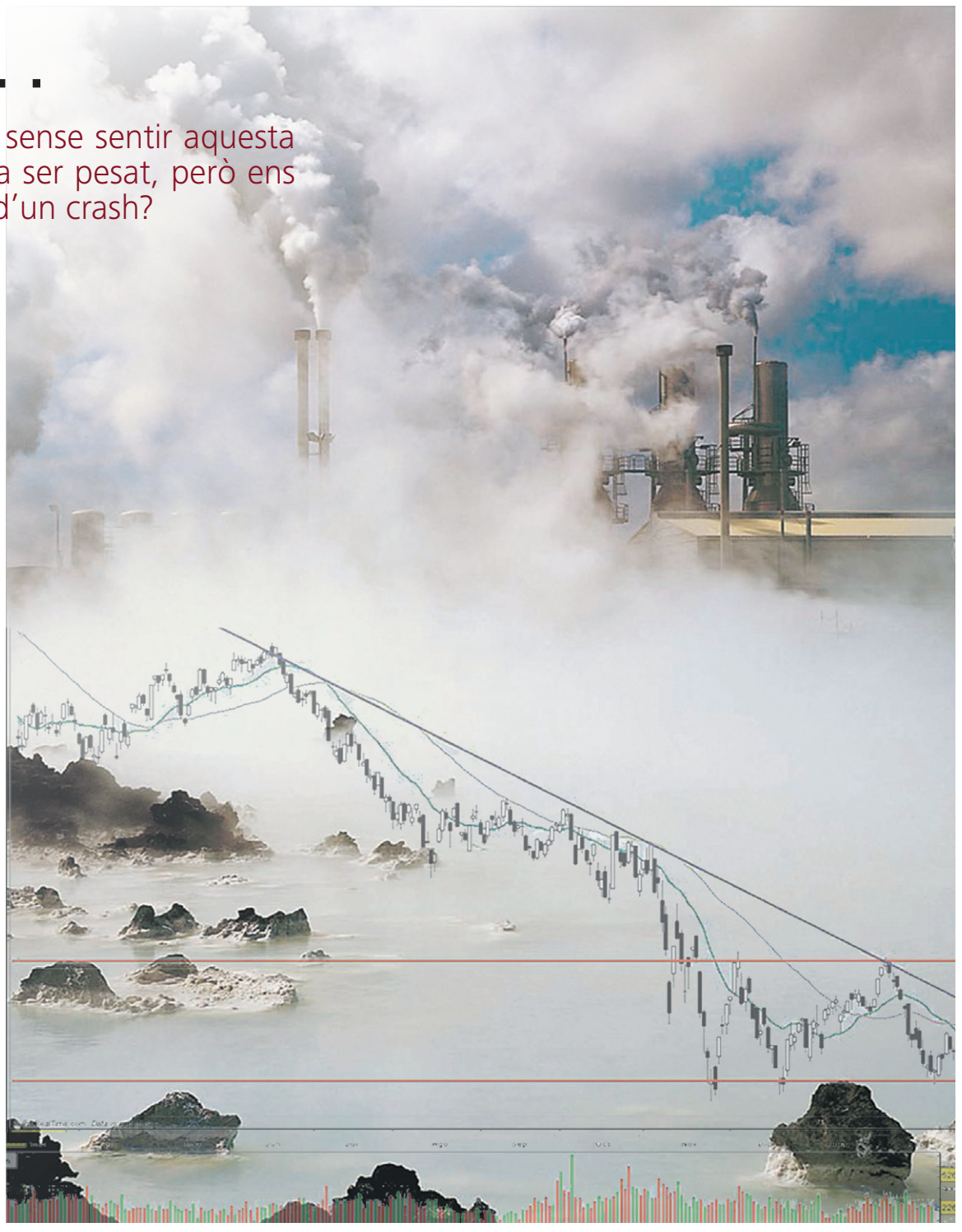

Amor y Machete
Manresa, abril de 2010

Molta gent hem tornat a caure en l'etnocentrisme i l'egoisme que conscient o inconscienment caracteritza la nostre societat. Etnocentrista perquè hem començat a parlar d'aquesta crisi de manera quotidiana quant li ha tocat el rebre una mica a les classes mitges dels països desenvolupats, i egoista perquè fins que no ens ha començat a tocar en primera persona hem fet veure que el tema no anava amb nosaltres, ja que la van començar a patir els sectors més precaritzats, com l'immigrant i els obrers poc qualificats.

En altres articles del pèsol ha quedat patent que el món fa molt temps que està en crisi i que la gent del països empobrits són els qui l'han patit i la pateixen en profunditat. Exemples n'hi ha molts, però el denominador comú és que on més es pateix és on trobem els recursos i les matèries primeres per a què el primer món funcioni com el coneixem. El Congo amb el coltàn, Sierra Leona pels diamants, mà d'obra barata a Àsia, etc. Però també fa anys que a l'estat espanyol es calcula que un 20 % de la població viu sota el llindar de la pobresa, mentre treballadores de la classe mitja assalariada compraven BMW's o dúplex a pagar en quaranta anys. I a Manresa no és difícil veure gent gran en condicions precàries o saber de families que viuen amb un àpat al dia. Així doncs, aquesta crisi que tant fa plorar i indignar a les treballadores endeutades de Pirelli, Denso, mines i un llarg etcètera fa anys que camina. Ara que s'espera, que la situació l'arreglin els polítics o que els bancs donin ajudes? No estaria de més començar a pendre consciència que cada una de nosaltres amb les nostres vides som partíceps i no només, com diuen ara les treballadores i sindicats de les nostres comarques, dagnificades d'aquesta crisi.

Però de moment només es parla de la crisi econòmica, que tornant a l'egoisme, és l'única que preocupa a la majoria de la gent d'aqui, perquè afecta al seu lloc de treball. El planeta està en crisi global desde fa tant de temps que és impossible posar-li data. Crisi ecològica que ens ha portat a desertitzar mars per fer plantacions extensives, hem contaminat aire i aigües de moltes parts del planeta, s'ha exterminat milers d'espècies animals i vegetals, etc. Crisi energètica que provoca que s'envaeixin, bombardegin i es mati a plaer per aconseguir materies primeres a baix cost com el petroli, l'aigua, l'urani, etc. Crisi alimentaria provocada per interessos econòmics que han canviat els cultius tradicionals i de subsistència de molts llocs per altres extensius i transgènics, fent que on abans les families cultivaven els seus aliments ara es planti per exemple palma africana per fer agrocombustibles, condemnant a la fam a infinitat de persones.

Tot això sumat està caient pel seu propi pes, i probablament estem dins d'una crisi global molt més amplia del què poguem pensar. Hi ha qui diu que estem davant d'una crisi sistèmica, d'altres li diuen de civilització, però es digui com es digui el panorama no és gens optimista. El cert és que d'aquesta crisi totes nosaltres, a major o menor escala i per activa o per passiva som responsables, o si més no partíceps ja que hem viscut d'aquest sistema que està fent aigües per tots cantons, el sitema capitalista.

En parlar de capitalisme no vull que s'entengui només com a sistema polític, sinó com la manera d'organització de la producció, comerç i gestió de les matèries. Des de molts sectors de l'esquerra democràtica i també des de molts dels sectors revolucionaris (o pseudo) s'ha venut la idea que el comunisme era la contraposició del capitalisme, i potser políticament i socialment tenien les diferències suficients com per crear dos blocs, però en l'àmbit d'organització de la producció, comerç i explotació de les matèries primes s'ha funcionat de igual manera. La fàbrica contamina igual sigui estatal xinesa o multinacional anglesa. Al planeta li és igual si els camps de cotó a l'ex URSS eren col·lectivitzats i estatals o els del sud dels EEUU eran privats, es malgastava la mateixa aigua. I a tothom ens hauria de donar igual de quin color és el reactor nuclear o el míssil balístic, perquè quan exploten fan el mateix. Així que em refereixo al sistema de producció i organització capitalista que ha imperat a tot el món des de fa anys, i m'és indiferent si políticament els països es deien comunistes, socialistes, liberals, etc.

En alguns sectors de l'economia s'assegura que estem entrant en una crisi sistèmica, i que aquesta seria la dinovena dels últims 2.000 anys. Aquestes crisis es caracteritzen per ser les que anuncien un canvi en el sistema dominant pel seu exhauriment natural. Aquestes crisis venen precedides per èpoques dures, conmocionades i violentes políticament i socialment, que afecten profundament, a gran escala i que toca irreversiblament la manera d'organitzar-se, produïr i viure. En tocar de ple la producció, i per conseqüència el consum, es pot preveure que afectarà de manera traumàtica la societat, i aquesta vegada les més afectades segurament seran les més dependents de l'economia de consum que a la vegada són les més endeutades.

Segurament ara estem entrant en el període abans esmentat. Aquest sistema ha abusat de les matèries primeres, de la productivitat i del crèdit fàcil per facilitar el consum desmesurat i sovint basat en l'especulació. No s'ha parlat ni de rendiemnt ni d'eficàcia, sinó exclusivament de beneficis, que han caigut en poques mans i ha encadenat el deute a la majoria ja siguin persones, ciutats o Estats. Per pagar aquest deute es torna de nou a la producció i malgastem més matèria prima, que ja comencça a escassejar. És el peix que es mossega la cua. El problema és que aquest peix s'està desagnant i morint lentament mentre dóna voltes.

Al tercer congrés de Recursos Humans i Capital Intelectual, cel·lebrat a Madrid al 2001 ja es va afirmar textualment: «en aquest segle, menys del 5 % de la població produirà els béns i serveis que consumeixin la resta, així que no serà necesaria una força laboral massiva». A l'any 2007 tot va començar a destapar-se als EEUU amb la caiguda de les hipoteques d'alt risc. Després Grècia, Alemanya, Irlanda, Islandia, Espanya, etc. Tothom va anar entrant en aquesta espiral de caiguda provocada pels seus excesos. El nostre cas està sent la bombolla especulativa immobiliaria i el sector metalúrgic lligat als cotxes. En acabar-se els crèdits, augmentar la morositat per falta d'ingressos líquids i baixar el consum, es perd la confiança en el mercat. Així mentre economistes i empresaris no es posen d'acord en com salvar la situació, els governants intenten vendre que tot millorà en breu per poder contenir la població i continuar en poder. Però tot el que diuen queda desmentit en els fets del dia a dia com la precarització laboral de qui treballa, la lenta però imparable privatització i terciarització de serveis com la sanitat i l'educació, retallades continues en serveis socials i prestacions, racisme institucional, pujades d'impostos, sancions, etc.

Aquest cercle viciós cada vegada podria anar a més i en paraules de Santiago Niño Becerra: «veurem l'enfonsament de l'economia des de mitjans del 2010 fins al 2012. És més que probable que res no sigui com abans amb tot el que això comportarà. Les coorporacions que ja controlen ara les matèries primeres, en veure com aniran disminuint les reserves imposaran limitacions i dictaran els preus. En conseqüència anirem patint un encariment dels productes a la vegada que els ingressos per càpita baixaran. A l'inici deia que la crisi la pateixen amb més virulència els habitants dels països empobrits, però crec que també és veritat que per qui ha pogut viure un període de benestar com el que hem viscut aquí, és molt més difícil acceptar i acostumar-se a les pèrdues, cosa que pot crear fàcilment i legítimament conflictivitat social i política. Això el poder ho sap i segurament ja estigui calculat i programat. Heu notat l'increment de policies que està havent-hi per tot arreu? Aquets sicaris, mercenaris del poder, estan preparats per contenir i controlar les ciutats mantenint els pobres lluny dels rics. Ús heu fixat quin munt de càmeres ens vigilen? Heu vist que criminatlitzen i sancionen sempre als sectors més febles mentres els grans lladres estan al carrer? A mesura que la situació es tensa s'incrementa la repressió inclús preventivament, i com que no crec gaire en casualitats em dóna per pensar que alguna cosa ja sabien. Ens queda organitzar-nos entre nosaltres en grups afins, preparar-nos en tos els sentits i encaminar-nos en l'autogestió al màxim de la nostra vida i al marge de qualsevol poder i defensar-la fins on faci falta. No ens ha de fer por, no som les primeres en fer-ho, i de totes maneres fa tant que parlem que aquest moment arribaria...

1. Santiago Niño Becerra: El crash del 2010, toda la verdad sobre la crisi. Los libros del lince

No a la presa del Chaparral, no a los proyectos de muerte

C.

Manresa, abril de 2010

Miles de campesinos de varios municipios del departamento de San Miguel y de Morazán en El Salvador están en lucha desde hace 10 años, oponiéndose a la construcción de un macro complejo de presas sobre el río Torola.

Antes de empezar a explicar el conflicto generado por el proceso de construcción de la presa del Chaparral, sus consecuencias y los intereses económicos que la impulsan, es importante hablar primero sobre el contexto político y económico de este pequeño país centroamericano.
En los últimos diez años se han aprobado y puesto en funcionamiento varios TLC (tratados de libre comercio) en la región centroamericana. En la actualidad existen TLC entre los mismos países centroamericanos y los que toda la región aprobó con Estados Unidos, México, China y el que se está negociando, actualmente, con la Unión Europea. La aplicación de estos tratados permite importar y exportar, establecer sus empresas, crear maquilas y explotar los recursos naturales, dentro de los países con los que se han firmado los acuerdos, sin el pago de ningún tipo de arancel. La creación de estos marcos neoliberales beneficia a las grandes corporaciones transnacionales, rebajando los costos de producción y produciendo en países donde la mano de obra y las materias primeras son mucho más baratas. En este contexto de creación de políticas neoliberales, en el 2001 se aprobó el PPP (Plan Puebla Panamá) entre México y los países centroamericanos. El PPP abarca todo el territorio que va des del estado mexicano de Puebla hasta Panamá y contempla la construcción y mejoramiento de carreteras y puertos, la interconexión eléctrica, la construcción de presas y la construcción de complejos industriales donde se ubicarían las maquilas, creando así las condiciones óptimas para el desarrollo de los TLC. El PPP beneficia a las grandes empresas transnacionales y a las empresas constructoras de Norteamérica, Europa y Centroamérica que, junto a los tratados de libre comercio, crea el marco legal para que continúe el expolio de los recursos naturales a través de las explotaciones mineras, plantas hidroeléctricas, tala de madera, empresas farmacéuticas,… Este expolio tiene efectos devastadores sobre el medio ambiente y sobre los recursos vitales para las poblaciones rurales e indígenas, provocando en muchos casos un éxodo forzado del campo a la ciudad, causando un mayor empobrecimiento y la desaparición de formas de vida y culturas ancestrales. Es en el marco del PPP que se construye la presa del Chaparral, con el objetivo de vender la energía producida, principalmente a EE.UU. y a México.

NO A LOS PROYECTOS DE MUERTE es el lema que se puede leer en una pancarta colgada en la plaza de San Antonio del Mosco, un pequeño pueblo situado en el departamento de San Miguel, que junto a otros cinco municipios están amenazados por la construcción de una planta hidroeléctrica. Esta se ubicará en el río Torola y consistirá en un complejo formado por una presa principal, la presa del Chaparral y otras 5 más construidas río arriba, la presa de Carolina, la Boina, las Marías, la Maroma y la del Sapo. La aprobación de éste proyecto se realizó hace 10 años por el gobierno de ARENA (partido de extrema derecha) durante el mandato de Flores y se otorgó su realización a la empresa italiana ASTALDI. Los trabajos de construcción se iniciaron en el 2008 ordenados por el ex-presidente de ARENA, Antonio Saca, y está previsto que las obras finalicen dentro de 4 años. Actualmente con la llegada al poder de Mauricio Funes del FMLN, lejos de lo que se creía, el proyecto sigue adelante. El organismo estatal encargado de dirigir y licitar este proyecto es la CEL (Comisión Ejecutiva del Río Lempa). El principal argumento político que se utilizó y se continúa utilizando para justificar este proyecto, es la necesidad de abastecer la demanda energética nacional, algo fácilmente refutable cuando en la actualidad la mayor parte de la energía producida en El Salvador se exporta fuera del país.

Los informes realizados por la CEL contemplan que el área inundada será de 1.200 hectáreas a lo largo de más de 8 km. Estos informes sólo contemplan la zona afectada por la construcción de la primera presa, pero si se tiene en cuenta la realización del resto del complejo, el territorio afectado será el doble, afectando además, 26 ha en Honduras. El número de familias que se verán afectadas, ya sea por la destrucción de sus viviendas o de sus tierras de cultivo, asciende a 11.000. Un factor que hay que tener muy en cuenta es que la región afectada es la segunda más pobre del país, situación que se agudizará con la inundación de sus tierras, empujando a miles de personas a emigrar, generando desarraigo y más pobreza. Además del impacto en las condiciones de vida de la población, los daños medioambientales serán devastadores: deforestación, modificación de los caudales fluviales y la destrucción del hábitat de un gran número de especies.

La lucha en contra de la presa del Chaparral empezó en el año 2000 en el municipio de Carolina, uno de los más afectados y en el 2002 se unió el municipio de San Antonio del Mosco, siendo estos, los dos más combativos. La resistencia se ha organizado a nivel local mediante comités formados por habitantes de la zona y se ha coordinado a nivel nacional con otras luchas, a través de la Comisión Nacional en Contra de los Proyectos de Muerte. Des del inicio de las movilizaciones se han hecho múltiples acciones en las que ha participado un gran número de personas. Se hicieron cortes de carretera para impedir la entrada de los camiones que traían material para las obras y, después de que el ex-presidente Saca pusiera la primera piedra para simbolizar el inicio de la construcción de la presa, se realizó una marcha de 5000 personas hasta el lugar para sacarla. Durante el actual gobierno del FMLN se llegó a la capital y se hizo un ayuno de tres días delante del palacio presidencial, para exigir al gobierno de Funes que detuviera las obras. También se han emprendido acciones legales y se ha contactado con organismos oficiales, enviando informes e interponiendo denuncias, sin obtener ningún tipo de respuesta. Una de las prioridades de la lucha, desde sus inicios, ha sido sensibilizar a la población de los efectos devastadores de este complejo hidroeléctrico y mostrar los intereses reales que hay detrás del proyecto y las actitudes mafiosas de los interesados en que se lleve a cabo. Se han desenmascarado las verdaderas intenciones, que lejos de servir al interés nacional, ha sido un proceso especulativo donde sólo se han enriquecido la empresa italiana ASTALDI y los políticos. Se ha denunciado públicamente el aumento desmesurado del presupuesto; de los 92,5 millones de dólares iniciales a los 240 actuales, producto de los múltiples actos de pillaje y de malversación de fondos durante el gobierno de Saca. A parte de no hacer ninguna auditoría, se iniciaron las obras sin hacer ningún estudio de impacto ambiental ni de factibilidad.

El actual gobierno del FMLN no tiene la menor intención de revocar la construcción del complejo hidroeléctrico en el río Torola, contradiciendo promesas que hicieron durante la campaña electoral algunos importantes miembros del partido. Para entender éste cambio y el de sus políticas en general, hay que saber que la campaña electoral de Mauricio Funes fue financiada con 3 millones de dólares por una de las más grandes familias oligarcas del país y con una estrecha relación con la derecha salvadoreña. Entre otras contrapartidas, Funes puso a Nicolás Salume de presidente de la CEL, encabezando el proyecto, y decidió callar las denuncias que, antes de las elecciones, su partido había iniciado por la malversación de fondos con el presupuesto de este proyecto llevada a cabo por el anterior gobierno.

En estas tierras es habitual cerrar la boca de la forma más violenta a aquellas personas que deciden alzar su voz contra estos proyectos y sus responsables. Hasta la fecha dos líderes ambientalistas han sido asesinados y muchos otros están amenazados de muerte y sufren seguimientos y acoso. A pesar de esta dura represión, el pueblo tiene la firme decisión de continuar luchando y defendiendo, con los medios que sean necesarios, sus tierras, sus hogares y su entorno hasta el final.

Presons de dones: una arma de doble fil

La presó, com qualsevol institució, perpetua i amplifica les desigualtats socials. Entre elles la desigualtat de gènere, una de les condicions més silenciades ja que les presons de dones són una arma de doble fil: un sistema repressiu —pobresa i desobediència—, i un sistema que intenta normativitzar el gènere reconduint les dones cap al paper de bones mares i esposes.

Columna Clitoriana
Manresa, abril de 2010

Presons de dones i presons mixtes

A diferència dels presos, les dones preses es distribueixen en tres tipus de dependències de reclusió molt diferents entre elles: en petits mòduls, unitats o departaments situats a dins de les presons d'homes (casos de Tarragona, Ponent i Girona); petites presons de dones dins de grans macropresons d'homes (cas de Brians); presons exclusivament de dones (cas de Wad-Ras). A banda d'això, hi ha les denominades Unitats dependents per a mares amb infants.

Les presons de dones ubicades a l'interior de les presons d'homes tenen una problemàtica afegida, ja que aquestes ocupen un espai molt reduït, pensat inicialment per a homes, amb pitjors condicions d'habitabilitat i pocs espais d'activitat grupal. Les condicions de massificació són pitjors per a les preses, ja sigui en presons interiors com en presons exclusivament de dones. La presó de Wad-Ras (Dones Barcelona) enregistra l'índex d'ocupació més alt de totes les presons catalanes amb una taxa de 176,34 %. Això comporta que algunes de les característiques comunes siguin l'absència de separació entre les preses, empitjorament de la qualitat de vida d'aquestes, l'existència de cel·les compartides independentment del tipus de delictes comesos o la recol·locació a altres presons allunyades de l'entorn familiar. No és gens estrany, per exemple, que algunes dones que podrien tenir el tercer grau —llibertat durant el dia i dormir a la presó— no hi puguin accedir perquè no disposen del departament necessari. Aquesta situació ha derivat cap una major dispersió de les recluses, problema que encara agreuja més la seva situació.

En el cas dels petits mòduls o departaments en presons d'homes, són gestionats per una mateixa persona que porta una política enfocada en base a la majoria masculina. Segons l'estudi fet per Elisabet Almeda en «Mujeres encarceladas», en aquest cas es destinen molts menys recursos econòmics i materials per a les dones preses, i comporta la reducció d'activitats i possibilitats educatives, a més d'un accés restringit als espais comunitaris.

Recloent la pobresa i l'exclusió

A finals de l'any 2009 hi havia una total de 743 dones preses a les presons catalanes, un augment de quasi el 50 % des de l'any 2002. D'aquestes, el 37,3 % són de procedència estrangera i la resta de nacionalitat espanyola.

El tipus de delicte més freqüent pel què es troben actualment preses les dones és per atemptar contra la salut pública. Dins d'aquest grup destaquen tres perfils: estrangeres que fan de mules a grans narcotraficants fugint de la misèria dels seus països, drogodependents que formen part de xarxes de petita distribució per autoabastir-se, o dones no drogodependents però que utilitzen la venda de drogues com a mitjà de subsistència econòmica familiar. Per altra banda, també són freqüents els delictes contra la propietat (robatoris i furts).

En molts casos, aquestes pertanyen a grups familiars extensos amb una convivència familiar conflictiva marcada pels abusos o maltractaments, i moltes d'elles amb relació (in)directa amb el món de la prostitució, producte de l'exclusió social que els ha tocat viure i del què coneixem com a «feminització de la pobresa».

Cal dir que molts cops el què es castiga, implícitament, és la dissidència o la subversió als rols assignats socialment a les dones —passivitat, obediència i submissió—. Tot i que són poques, i gens conegudes, hi ha dones que estan preses per donar resposta a agressions dels seus companys o familiars; dones que es troben triplement discriminades i estigmatitzades pel fet de ser dones, estar preses, i subvertir els rols que tradicionalment se'ls han assignat.

La figura de dona delinqüent no encaixa amb el què socialment s'espera d'aquesta, i en aquesta lògica de pensament, la presó és l'organisme encarregat de reconduir-les i resocialitzar-les cap a les seves funcions de bones mares i esposes.

La presó com a perpetuació dels estereotips de gènere

En relació amb els programes i activitats dins de la presó de dones, s'ha d'assenyalar que hi ha una menor quantitat i qualitat en comparació a la presó d'homes. La majoria de programes, formacions o activitats estan encaminades a reforçar el rol tradicional femení. Són exemples els cursos de confecció, patronat, tintoreria, brodats, cuina, estètica, perruqueria, etc. Les activitats culturals majoritàries que es desenvolupen a les presons són de maquillatge, arts florals, teatre, música o pintura. En els tallers laborals les tasques estan relacionades amb la fabricació i muntatge de peces petites, confecció tèxtil o treballs de ceràmica i artesania. En moltes ocasions, es duen a terme treballs que han estat rebutjats per les presons d'homes, ja que estan mal pagats o presenten dificultats d'elaboració.

Segons l'estudi d'Almeda, destaca la característica de l'atenció «psicosocial» a les preses, connotant que la dona presa necessita un reforç moral i psicològic més alt que els homes i una millor instrucció en el seu paper de mares. En concret fa referència al programa de competència psicosocial amb tècniques de «desenvolupament moral», «psicologia de la dona» o «educació dels pares» (Departament de Justícia, 1993). Així doncs, la presó funciona com una institució que reforça i perpetua el rol, l'estereotip i la domesticació de la dona, recordant a cada moment que han de ser bones filles, mares i esposes.

Dona i presó: doble repressió

La situació de la dona a la presó és doblement discriminatòria pel fet de ser dona i estar presa. En quan al suport familiar i emocional que reben presos i preses hi ha diferències importants. Quan són homes els que estan empresonats, són les seves dones, mares, esposes o filles qui els proporcionen el suport emocional i psicològic necessari; en canvi quan són les dones les que estan preses sovint es troben amb una absència d'aquest suport per part dels familiars o nucli proper, cosa que incrementa la seva situació de soledat, exclusió i indefensió.

Pel que fa al tema de la maternitat, cal destacar tres tipus de situacions comunes en les presons de dones: les dones embarassades, que pateixen doblement les condicions de reclusió, les dones amb infants a la presó i les dones que estan separades de les seves filles i fills. En aquest últim cas, les presons no disposen d'espai específic suficient per poder rebre les filles i fills de les preses en horari de visita i, en molts casos, les relacions custodials estableixen un distanciament total de la mare. Pel que fa a les dones que tenen les seves filles a dins de la presó, aquests infants pateixen la reclusió de manera directa, no rebent les atencions bàsiques suficients com la sanitat o l'educació. El debat recau, en la permissivitat legal de que els infants puguin estar amb les seves mares preses o siguin ficats directament sota una altra tutela. El Reglament penitenciari de 1996 va establir les Unitats dependents de mares amb fills i filles amb una edat menor de tres anys i sota règim de tercer grau.

Si ja es prou complicada la situació de les mares i preses en presons exclusivament de dones, la situació s'agreuja en les situacions de les presons mixtes, ja que no es tenen en compte les necessitats específiques d'aquestes.

El gènere com a arma de repressió

Actualment hi ha un índex de conflictivitat més alt en les presons o mòduls de dones que en les d'homes. Aquesta conflictivitat no es basa en motins, intents de fuga o agressions físiques, sinó en la desobediència i qüestionament al col·lectiu carceller i institucions. Des d'una perspectiva de gènere, s'argumenta que la major conflictivitat en les presons o mòduls de dones s'explica per la major intolerància que tenen les carcelleres respecte a les conductes de les preses en comparació als homes. Això acaba repercutint en més aplicació de disciplina i majors expedients disciplinaris en el cas de les dones. O sigui, que les pautes de comportament dels homes presos tenen més marge que la de les dones perquè actituds o comportaments com l'incorformisme o la desobediència socialment estan més atribuïts al rol masculí.

Els mètodes de repressió i control utilitzats als centres penitenciaris són molt homogenis, però en el cas de les dones s'utilitzen mètodes coercitius específics relacionats amb la seva condició de dona. Des del xantatge familiar, les desqualificacions en públic en relació amb l'aspecte físic (en considerar que la dona és més susceptible i dèbil emocionalment) o la pressió psicològica. Un dels mètodes repressius i de control dins de les presons de dones, són els abusos sexuals per part dels funcionaris públics. Aquestes agressions pels homes queden sovint al pla de les amenaces, mentre que per les dones solen arribar al camp dels abusos i agressions, utilitzant-se també com a eina de tortura en casos de preses en règim d'aïllament. Les dones preses que pateixen agressions sexuals molts cops no denuncien ni ho fan públic; per una banda, per la dificultat emocional de fer-ho públic i denunciar-ho, i per altra banda, per la por a possibles represàlies que poden complicar o allargar els anys de condemna (especialment en aquelles preses que es troben en règims de semillibertat o tercer grau).

Diverses denúncies constaten que els abusos sexuals són utilitzats com a xantatge a les preses per accedir a beneficis penitenciaris. En aquest sentit, cal destacar les denúncies de la presó de Can Fita d'Ibiza, les de Langraitz/Nanclares del País Basc, a Lama, Picassent o Palma de Mallorca, les quals estan en via judicial. Recentment ha esclatat aquest tema als mitjans de comunicació, arran la denúncia a principis d'abril d'Institucions Penitenciaries dels abusos sexuals per part d'almenys dos funcionaris a diverses preses de la presó «Mujeres Madrid I» a Alcalà d'Henares. Tot indica que els funcionaris accedien a les seves cel·les en un ambient «festiu» i amb begudes alcohòliques. En aquest cas, i de moment, s'ha destituït la cúpula directiva de la presó, tot i que aquesta s'excusa i argumenta que els abusos podríen «haver estat consentits perquè no hi ha cap denúncia judicial».

Però a banda de la gravetat de l'agressió sexual, se suma la coacció i repressió després de la denúncia de l'agressió, ja que s'utilitzen mètodes coercitius per què la presa desmenteixi els fets o es retracti de la denúncia, cosa que permet que els carcellers puguin seguir utilitzant aquest mètode repressiu amb total impunitat. En aquest sentit, cal esmentar el cas del CIE de Malaga l'any 2006, quan sis preses van denunciar abusos sexuals i després de la denúncia, quatre van ser expulsades als seus estats de procedència (Rússia i Hondures, entre d'altres) durant la instrucció judicial. Aquest procès judicial està en espera, perquè no aconsegueixen localitzar les agredides perquè testifiquin des del seu país.

Escalfar-nos amb el sol

Trombona
Manresa, abril de 2010

En un habitatge estàndard a Catalunya el consum en forma d'energia és considerable. Aquesta energia d'ús domèstic només suposa un 14 % de l'energia total consumida a Catalunya, però pot arribar a suposar el 30 % del sou entrant en una casa. La quantitat d'energia consumida pot variar molt d'un habitatge a un altre; si ens basem en mitjanes estadístiques, la major part d'aquesta energia es gasta en calefacció (en cas de gaudir d'aquest privilegi), un 47,2 % del total; molt més que la suma dels electrodomèstics de la casa, que ens suposaria un 15,5 %, un 20 % en produir aigua calenta sanitària, la cuina un 9,6 % i la il·luminació un 7,2 %. D'on ve l'energia que consumim a casa nostra? Què hi ha darrera la flama de gas que crema? Què hi ha darrera l'endoll? (encara que a casa tinguem la llum punxada convé fer-nos aquesta pregunta).

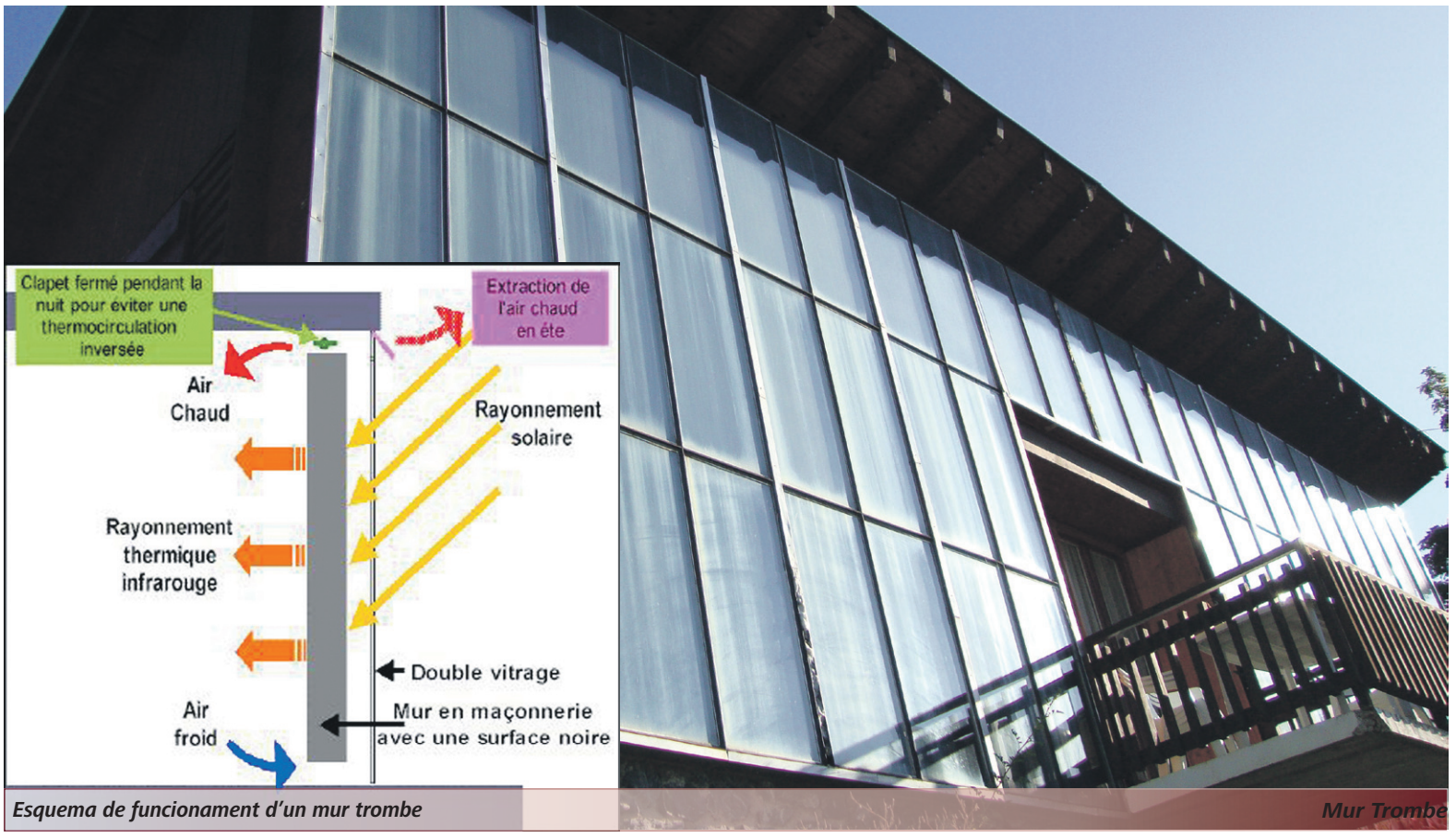

Esquema de funcionament d'un mur trombe

Mur Trombe

Genocidi per escalfar-nos

Si suposem que la font energètica de la cuina i l'aigua calenta és el gas obtenim que el 76,8 % del consum energètic d'un habitatge tipus es basa en aquesta font. D'entrada hem de recordar que es tracta d'un recurs energètic fòssil, esgotable, localitzable, del qual se'n deriven alguns dels conflictes oberts al món per permetre'n la seva extracció i transport a través de gasoductes als països on es consumeix però on no es produeix. Volem posar alguns noms i cognoms dels responsables d'aquests esdeveniments, (impossible abordar-los tots en un article). Al Caixa Holding hi trobem diversos d'aquests responsables, a part de la mateixa entitat financera La Caixa, hi ha Repsol, el Grup d'Aigües de Barcelona (Agbar), Gas Natural, Telefónica o Endesa. Algunes d'aquestes empreses, responsables que ens arribi l'energia a casa són responsables de pràcticament genocidis.

La Caixa pròpiament dita (amb Joan Maria Nin al capdavant i amb el recent desaparegut feixista Samaranch com a president honorífic), la veiem implicada en episodis truculents quan al 2004 formava part del projecte Trade Bank of Irak De quin negoci es tracta? El banc gestiona i avala tant les operacions d'exportació de petroli cap l'estranger com els negocis de reconstrucció duts a terme per transnacionals. En els dies d'embargament a l'Iraq qui feia aquesta funció fou l'ONU a través del fons de garantia (DFI) del programa Petroli per Aliments. Ara bé, tal com ha estat concebut el TBI, una espècie de banc privat central, no té cap mena de límit ni condició, ni sobre el volum del petroli exportat ni sobre les divises que se n'obtinguin. La pressió que es va realitzar des de la campanya engegada per Boicot Preventiu va provocar que La Caixa es retirés d'aquest «negoci», però val la pena recordar-ho.

Per posar més exemples de les maneres de fer de les empreses que formen el Caixa Holding trobem una llista llarguíssima i esgarrifosa de les atrocitats comeses per Repsol-YPF, amb Antoni Brufau com a director executiu. Des de la seva fundació (1996) no ha parat d'espoliar les reserves petrolieres de països d'arreu del món. La seva activitat comença a l'Estat Espanyol però s'allarga a Argentina (on hi ha el 48 % de les reserves de l'empresa), Bolívia (el 26 %), Brasil, Colòmbia, Equador, Perú, Veneçuela, Guinea Equatorial, Líbia, Argèlia, Mauritània, entre d'altres. Per posar algun exemple: va saquejar Argentina amb la compra i privatització de l'empresa argentina YPF, fent endeutar el país amb una operació especulativa que va comportar la ruïna per Argentina i beneficis milionaris per a l'empresa. A Amèrica no ha tingut cap mirament per sotmetre als seus desitjos els pobles que des de temps ancestrals viuen en les terres que emmagatzemen l'or negre. Sense ni preguntar l'opinió dels pobles que viuen en zones amb reserves de gas i petroli importants, han talat arbres, contaminat rius, aigües subterrànies i atmosfera afectant a la salut de la població, la flora, fauna, amb afectacions també a la vida sociocultural. On han trobat resistència per part de la població local (per exemple el poble Maputxe a Neuquen, o bé a la zona multi ètnica TIPNIS de Bolívia, entre d'altres), primer l'empresa ha intentat comprar la resistència a base d'almoines (repel·lents de mosquits, guixos per pissarres, si això no els funciona apel·len a les «forces de l'ordre», que envaeixen policialment les comunitats, cobrant-se morts diverses vegades (per exemple al 2000 durant la revolta de Salta, Argentina). L'entrada de Repsol a la zona colombiana d'Arauca va anar acompanyada de les primeres accions paramilitars contra la població de Tame. Les activitats de Repsol als blocs petroliers es vinculen directament amb el genocidi dels pobles indígenes.

Millor fer-ho amb el sol

Amb l'exemple que proposem a continuació podrem gaudir d'un confort climàtic dins l'habitatge sense haver de recórrer ni al petroli, ni al gas, ni al butà. A continuació ús descrivim l'exemple d'una instal·lació projectada en una masia de la Catalunya central. Aquest projecte consta de dues formes d'aprofitament d'energia solar passiva.

L'idea passa per l'aprofitament de la font energètica més abundant que rebem al planeta: el sol. En un habitatge ben orientat a cara sud podem aprofitar aquesta energia de manera passiva, sense la utilització d'elements mecànics ni elèctrics. Només amb elements estructurals podem aprofitar el sol, ja sigui per produir energia o per proveir la casa de llum natural, aconseguint un estalvi considerable. Alguns dels exemples pràctics que podríem aplicar són els hivernacles adossats a la casa, finestrals a les parets, o murs captadors també anomenats trombe.

Un hivernacle adossat d'uns 14 m2 de vidre captador ens permet d'escalfar directament aquest espai o indirectament a través de les parets de la casa els espais continus. Tant aquesta mateixa paret com el mateix terra de l'hivernacle ens proporcionen inèrcia tèrmica actuant com a elements acumuladors d'energia. Per què aquests elements puguin ser utilitzats com a acumuladors d'energia han de ser construïts amb materials densos i foscos (com ara les parets d'una masia), o bé haurem d'utilitzar acumuladors externs com poden ser bidons d'aigua pintats de negre. En aquest cas s'opta per aprofitar el mateix terra i parets existents enrajolant el terra de l'hivernacle amb una rajola negra (sense polir) i procedir a arrebossar la paret una mica més fosca del color existent.

Per al sobreescalfament a l'estiu s'ha optat per allargar les bigues de la teulada 80 cm; proporcionant un aleró sobre la vidriera per col·locar elements mòbils d'ombreig, com poden ser lones tèxtils, canyissos o bé parres. També es disposa de persianes exteriors alacantines tant per a l'ombreig en el cas que fos necessari, com per evitar majors pèrdues d'escalfor en la vidriera les nits d'hivern. També hi ha la possibilitat d'obrir les portes i finestres de la casa per aprofitar l'excés d'escalfor en dies assolellats d'hivern per al preescalfament de la planta baixa de la casa.

Aquest sistema no és tant efectiu com els murs captadors, ja que es necessita 1,5 vegades més de superfície de vidre que en un mur captador per escalfar el mateix espai però al contrari que els murs captadors disposem d'un espai extra molt agradable els dies assolellats d'hivern que també podem utilitzar per al cultiu de plantes.

D'altra banda dos murs captadors estarien escalfant un estudi de 12 m2 aportant estalvi i millor confort en una de les habitacions més utilitzades de la casa.

A la paret orientada a cara sud, la insolació que rebem durant el dia és fàcil de captar. La radiació que rebem la podem emmagatzemar en el mateix mur en forma de calor, cedint-la hores més tard. Un mur de formigó de 37 cm orientat al sud, o 50 cm de mur de pedra, tindrà un retard de 10 hores a emetre la calor rebuda. Aquest sistema es basa en un mur de gran massa orientat al sud i pintat de negre, sobre d'aquest col·locarem un vidre senzill a 10 cm. de distància. Amb aquest muntatge aconseguirem provocar l'efecte hivernacle a l'interior. En aquest espai entre el mur i el vidre la temperatura de l'aire i el mur augmentarà considerablement de temperatura.

Per poder aprofitar aquest aire calent, l'idea és produir una circulació per convecció entre aquesta càmera d'aire calenta i l'habitació més freda. Aquesta circulació l'aconseguirem fent petites obertures al mur cap a dins l'habitacle. Unes a la base, que ens serviran d'entrada d'aire, i les altres a la part alta, per sortida d'aire.

L'aire fred de dins l'habitació penetrarà a la càmera d'aire per les obertures inferiors, escalfant-se dins el captador i entrant novament, ja calent, a l'habitació per les obertures superiors. La superfície d'aquestes obertures haurà de ser aproximadament de 225 cm2 per a cada m2 de mur, segons alguns autors. La relació del mur captador per superfície a escalfar podria ser al voltant d'1 m2 de mur per cada 3 m2 de superfície.

Per poder dur a terme i gaudir d'aquest sistema amb èxit haurem de tenir en compte l'espai necessari a la façana per a la seva instal·lació, la regulació de l'aportació de calor, evitar les pèrdues de calor durant la nit o el sobreescalfament a l'estiu.

La regulació de l'escalfor està resolta de forma manual. Per al sobreescalfament de l'estiu proposem algunes idees ja conegudes, com poden ser els para-sols, tancaments, alerons, elements vegetals caducs o obrir la part superior de la càmera i tancant les de l'habitatge provocant una corrent d'aire entre la càmera i l'exterior.

Anarquisme i consultes per la independència

M.
Vilada, abril de 2010

A vegades els arbres no ens deixen veure el bosc ni el dogmatisme ens deixa veure la realitat. Segurament això passava als companys que van escriure en aquesta publicació (1) un parell d'articles en referència a les consultes populars sobre la independència que tenen lloc els darrers mesos a Catalunya. Dos articles escrits des del ressentiment i des de la confrontació: en definitiva, articles que no aportaven res ni a uns ni a altres.

És tediós posar-se a parlar d'anarquisme i independentisme, ara. Ja s'ha fet mil i una vegades, massa sovint en el to barroer d'aquests articles. No tinc res a dir d'aquells que subratllen els posicionaments llibertaris enfront de projectes estatistes: els comparteixo. Tanmateix la teoria i la praxis política es fa en el dia a dia i sense ofuscar-nos en dogmes ni frustracions personals, i tenint en compte que no ens construïm per oposició o confrontació sinó en les propostes, idees i praxis propis. I sigui com sigui no és precisament a processos de consultes populars o de democràcia radical i directa que haurien d'apuntar les crítiques llibertàries.

El primer d'aquells articles, La independència virtual, es dedicava precisament a negar la força popular d'aquestes consultes i a minimitzar-ne la importància. És aquest, deia l'autor, un projecte que «no convenç ni tant sols a un 30 % de la Catalunya històricament més independentista» i es preguntava «quina hauria estat la participació a l'àrea metropolitana on —remarca— es concentra el 50 % de la població catalana». No sé si estem davant la Catalunya històricament més independentista (2) però tant se val; ¡¿o potser els anarquistes som el referent de les masses del país?! Les societats són molt complexes i encara que no es passi del terç de la població es pot considerar un gran moviment; no pensem pas que en els millors anys de l'anarquisme tothom era anarquista ni tant sols entre la classe obrera ni en l'anarcosindicalisme. Treballem doncs els anarquistes des de l'anarquisme i deixem de minimitzar altres corrents que ens passen la mà per la cara.

¿És aquest procés de consultes un moviment popular? Es pot discutir i veure-hi tanta mà negra com es vulgui, però és obvi que hi ha realment una força popular al darrera, que hi ha la participació de molta gent i que no està en l'òrbita dels partits. Els grans partits s'han afegit a aquest procés tard i a desgana, ambigus; sempre buscant vots i monopolitzar la situació, escombrant cap a casa. ¡I és clar! Així és la política partidista, així és com vivim. Cada proposta, cada llei, cada debat… tot és tergiversat en la política de partits, tothom vol portar sempre l'aigua al seu molí. És clar que hi ha personalitats de diferents partits que treuen pit en aquestes consultes, però són un gall més en el nostre galliner parlamentari, i sempre poc representatius en els respectius partits.

A grans trets podríem dir que hi ha al si de la societat catalana una part substancial que opta per assolir un estat propi (¡encara que siguin una minoria!), enfront dels constitucionalistes. I els anarquistes… que no sent estatistes, ja que hauríem de seguir (o començar) a construir el nostre projecte. O això o restar com avis asseguts al banc del passeig veient passar la vida i dient que aquests són quatre gats i que tomba i que gira. Però per sentit del ridícul hauríem de deixar-nos de retòriques buides i mossegades, evitar la patètica aportació que suposen els articles que acompanyen l'anterior. Aquest ja no minimitza ni veu la mà negra dels partits en aquestes consultes: directament escup exabruptes. I és penós si volem ser portadors d'una teoria, proposta, ideologia o praxis social; és un escarni a molta gent i des de postures roïnes que res tenen a veure amb les idees llibertàries i sí que recorden al nacionalisme espanyol més totalitari. I és així des del moment de parlar de separatistes (o sia, posicionant-se en discursos imperialistes) o la monstruosa defensa, doncs, del constitucionalisme espanyol de 1978, amarat per cert del franquisme que l'autor diu repudiar. I per contra s'excita parlant del suposat imperialisme català; ¡i estem parlant de consultes populars!

Parla l'autor de jutjar el franquisme i parla de la crisi econòmica. Parlen tots dos de la mà dels nacionalistes i dels seus interessos. I és cert que hi ha crisi, i és cert que hi ha catalans que la pateixen, sense feina i sense horitzons; alguns, creu-me, van votar en aquestes consultes, i és que una cosa no treu l'altre (¡tampoc diré que l'una resolgui l'altra com dirien alguns nacionalistes!). I és cert que la burgesia i la classe dominant utilitza el nacionalisme per als seus propòsits i que sempre posaran la pela per davant de la pàtria. ¡És clar! I ho sé jo, i ho saben tots els que van a votar. Però aquesta gent que vota com a mínim té una inquietud política, un horitzó, un projecte. (Si voleu digueu que són imbècils i titelles dels partits polítics i dels mitjans de comunicació; no ho comparteixo). En canvi, en aquests articles a part de rencor no hi veig cap projecte alternatiu (i entenc, doncs, que es posicionen en el constitucionalisme postfranquista).

Es pot negar l'estatisme, però aquest projecte d'estat català sembla construir-se des de força avall, democràticament, des d'una radicalitat democràtica que no entén de lleis ni de constitucions; és democràcia directa, és rauxa i espurna que recorda l'ànima llibertària d'aquest país. És transversal i oberta, mira endavant més que enrera; els nouvinguts són convidats a prendre'n part; és un territori d'anarquia en construcció. Es parteix de zero, no hi ha constitució ni franquismes, ni audiències nacionals… tot està per fer i tot és possible. I sí, hi haurà qui voldrà portar l'aigua al seu molí i és possible que tot acabi en una monstruositat. Però serà en tot cas perquè els subjectes que en formen part no han estat a l'alçada o han deixat la iniciativa a les forces reaccionàries. I nosaltres, els anarquistes, ¿on som? Tenim l'Espanya dels Pactes de la Moncloa i la Constitució de 1978 o un estat nou en construcció. I nosaltres... ¿optem per l'un o per l'altra? ¿o construïm el nostre propi projecte? ¿o... ens quedem al banc del passeig amb cara d'amargats renegant de tot?

1. *El Pèsol Negre* 45, pàg. 8.
2. Només als anys trenta es va proclamar dos cops des de la Presidència de la Generalitat l'Estat Català…

25 d'abril: No només ens van preguntar sobre la independència

Apàtrida
Manresa, abril de 2010

El passat 25 d'abril es convidà a tots els habitants empadronats a Manresa majors de 16 anys a dipositar el seu vot a les urnes en el conegut com a referèndum sobre l'autodeterminació.

Contràriament a què ens han fet creure, participar en aquest referèndum no era merament posicionar-se sobre la independència de Catalunya. La pregunta que s'havia de respondre no era «independència sí o independència no». Era: «està d'acord que la nació catalana esdevingui un estat de dret, independent, democràtic i social, integrat en la Unió Europea?". En definitiva implicava optar per un model determinat d'organització, que per a moltes de les anarquistes és una punyalada als nostres principis.

L'estat de dret és el model organitzatiu que han trobat les elits governants per mantenir l'statu quo i els seus interessos. Donar suport a l'estat de dret, és donar suport a les constitucions que dictaminen els drets i deures dels «ciutadans», a les lleis que obliguen. És recolzar aquest sistema desigual que estratifica els individus entre legals i il·legals, rics i pobres. No hem d'oblidar que és sota el paraigües de l'estat de dret que es cometen la majoria de les injustícies contra les persones.

Donar el si el referèndum és estar d'acord amb la democràcia. És estar d'acord amb el model organitzatiu que es basa en el delegacionisme, en la falsa participació cada 4 anys. El model que recolza els partits polítics, el què ens ha portat a l'actual situació de crisi econòmica. El què està esborrant del mapa les relacions entre iguals, les tradicions organitzatives horitzontals,... el què està acabant amb la vida al planeta.

Donar el sí al referèndum, és dir sí a la Unió Europea. És dir sí a una Unió que té com a principals eixos vertebredors la lliure circulació de les mercaderies, l'enfortiment de l'Europa Fortalesa i la lluita contra el «terrorisme». En definitiva, apostar per una Unió que té com a principis la defensa del capitalisme, la lluita ferotge contra les persones immigrants, la persecució a la dissidència i la salvaguarda mitjançant guerres dels interessos estratègics europeus.

La paraula «social» intenta maquillar l'assumpte. Però social no vol dir revolucionària. Social és donarnos les molles del pastis, quan volem tota la pastisseria sencera.

No creiem en una independència homogeneïtzadora i centralitzada derivada lògicament del concepte d'estat-nació. En posar més fronteres a les existents. En crear nous estats farcits d'exèrcits, banderes, patriotismes. Per què la defensa del català no passa per prioritzar a les treballadores que parlen amb llengua catalana. La defensa de totes les realitats que conformen la cultura catalana va bastant més enllà de les tradicions folklòriques allunyades totalment avui en dia del caràcter agrícola d'on van sortir. Defensem una cultura canviant i no territorialment homogènia, on no sigui l'estat sinó les persones les interessades en preservar mentre creguin necessària aquesta eina vital de comunicació que és la llengua i les múltiples particularitats que es troben en el què avui coneixem com Catalunya. Volem una cultura que s'impregni de les altres i que trenqui amb tots els condicionants tan arrelats de gènere, raça o espècie. I que en un mateix territori puguin conviure i intercanviar múltiples formes de ser diferents sense que sigui la llengua una barrera. I això, òbviament no té res a veure amb la independència estatista que es proposava en el referèndum

Sobre l'organització...

Aquest referèndum ha estat organitzat pel col·lectiu Manresa Decideix, una amalgama d'organitzacions i persones a títol individual que només coincideixen en un objectiu comú: la independència de Catalunya. Hi ha des de la dreta catalana més rància representada per CiU, passant per institucions catòliques i sindicals, acabant per algunes organitzacions que conformen l'anomenada esquerra independentista.

Aquest mer fet ens sembla paradigmàtic. Ens repugna pensar que aquelles organitzacions que s'auto-anomenen revolucionàries (socials hauríem de dir?) són capaces de cedir tant per aconseguir el seu objectiu. Veure com s'alien (encara que sigui puntualment) amb les seves suposades enemigues de classe. Però això no és una novetat...

L'abstenció activa com a forma d'oposar-se a qualsevol procés que cregui en les majories com a forma de prendre decisions, seguirà sent per a moltes de les anarquistes l'única opció vàlida per deslegitimar aquelles institucions i falsos processos de participació ciutadana que tinguin com a base la creença de què amb democràcia tenim la possibilitat de decidir sobre alguna cosa que ens afecta diàriament. Acompanyada, es clar, amb la participació real i quotidiana de l'enfrontament contra el poder, de la recerca de noves relacions i de l'obertura de nous projectes.

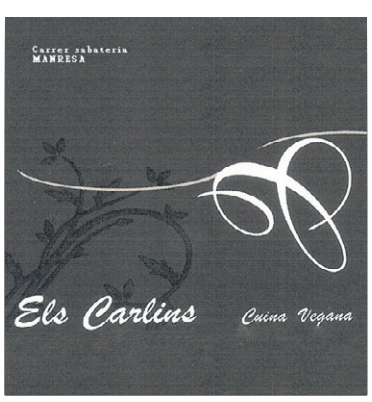

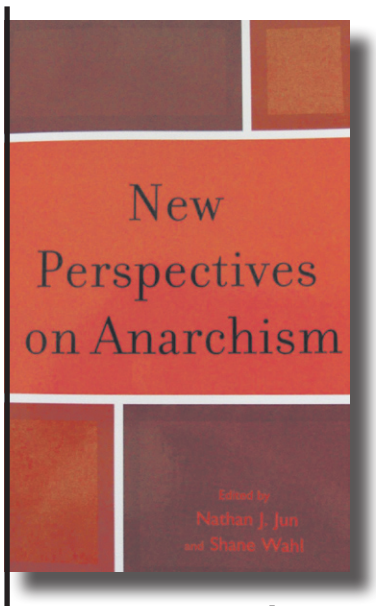

New Perspectives on Anarchism

Nathan J. JUN i Shane WAHL (editors) Plymouth (Regne Unit): Lexington Books (2010)

Hiram Gascoigne

Manresa, abril de 2010

Cap a finals de l'any 2007 els anarquistes nord-americans Nathan Jun i Shane Wahl llançaren la idea d'escriure un llibre que reflectís les noves perspectives anarquistes. La crida es fa ver a través d'un fòrum a Internet, «Anarchist Academics», en què hi participen majoritàriament investigadors universitaris anarquistes o bé interessats per l'anarquisme, i al qual qui escriu aquestes línies hi està subscrit. La proposta estava oberta a tothom i el nombre d'aportacions no estava limitat; l'única premissa era redactar un capítol en què s'analitzés qualsevol aspecte des de les «noves perspectives».

La qüestió clau és: què s'entén per «noves perspectives»? El conjunt d'aproximacions teòriques, reflexions i crítiques que conformen el post-anarquisme. Amb aquesta etiqueta es coneix l'anarquisme desenvolupat a partir dels anys 1980 des de les aproximacions que ofereix el post-estructuralisme i el post-modernisme. No formen un conjunt homogeni, sinó que, com la resta de l'anarquisme, de fet, formen un ensems una mica agafat amb pinces. Tenen en comú, això sí, alguns conceptes: la desnaturalització del cos i de la sexualitat, la deconstrucció dels rols de gènere, la desalienació de l'individu respecte als discursos, la deconstrucció de les oposicions binàries (que són la base del pensament occidental), etc. L'etiqueta de «post» no s'ha d'entendre com un rebuig a l'anarquisme clàssic —com en ocasions s'ha volgut interpretar— sinó més aviat de descolonitzar, d'alliberar i d'actualitzar certs aspectes d'aquell. Certament molts dels conceptes que es formularen fa 150 o 100 anys encara continuen sent vàlids; però d'altres no, sobretot aquells referits al poder i a les seves relacions, i a l'individu. Alguns dels personatges més representatius d'aquesta aproximació són, per posar només alguns noms, Hakim Bey, Michel Onfray, Saul Newman, Lewis Call o Todd May. Precisament aquest darrer és l'encarregat d'escriure la introducció d'aquest gruixut volum de 500 pàgines, juntament amb un dels capítols, a l'igual que Lewis Call.

En aquest context els diferents capítols del llibre exemplifiquen les múltiples possibilitats que la tradició teòrica de l'anarquisme —renovada amb les aportacions des de la perspectiva post-anarquista— poden oferir al pensament i a les pràctiques contemporànies. Les diferents aportacions (fins a 25 capítols) estan organitzades en 7 grans parts, en relació amb 7 àmbits de coneixement: Filosofia, Ciència política, Religió, Anarquisme clàssic, Ciències socials, Ecologia, i Cultura. Com es pot imaginar les aportacions són diverses i variades: des d'una revisió dels anarquistes del segle XIX, com Kropotkin i Reclús, fins a una anàlisi de les crisis en les relacions de poder i l'autoritat en móns de ficció, com el de la sèrie televisiva Battlestar Galàctica, passant per reflexions a l'entorn del propi post-anarquisme o de les pràctiques de resistència dels col·lectius i individualitats antiautoritaris.

Malgrat l'interès de moltes de les aportacions i reflexions, el llibre peca d'un excessiu academicisme: està fet i pensat per i per a gent del món acadèmic. I això es nota en el llenguatge emprat i els temes escollits. Més enllà d'això, el problema rau en què, malgrat el que escriuen, no trenquen del tot amb les relacions de poder i domini que impregna aquell món.

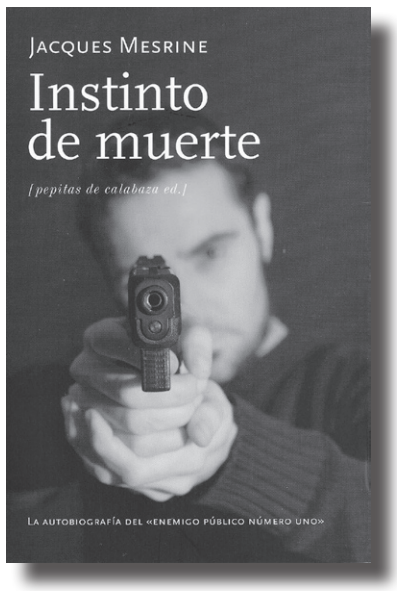

Instinto de muerte

Jacques MESRINE, Jesús Romé (trad). Logronyo: Pepitas de calabaza (2010)

Loquenecesitasesdinamita

Manresa, abril de 2010

"Si bien he robado, nunca he despojado a los pobres. La mayoría de mis atracos han sido dirigidos contra bancos y empresas importantes. Nunca he utilizado la violencia contra un cajero ni contra alguien que transportara dinero. Estoy convencido de haber trabajado siempre con limpieza. No he violado a nadie, ni agredido a ancianos, ni explotado a una mujer. Si he abrazado la aventura, es porque amaba el peligro. Si muchos hombres perdieron la vida a causa de mis balas era porque no quedaba otra opción: o ellos o yo. Se arriesgaron tanto como yo al aceptar el cara a cara".

Instinto de muerte és l'autobiografia de Jacques Mesrine (1939-1979); conegut tant pel seu nom com també per ser l'enemic públic número 1 tant a França com al Canadà per les seves trajectòria delictiva o fora de la llei. El seu historial delictiu és ampli i variat: ajusticiaments i assassinats de xulus, desenes d'atracaments a bancs, algun segrest, fugues de presons, assassinat de policies....
Tot un personatge, però no només pel que va fer sinó per com era ell; formava part d'aquella vella escola de delinqüents amb valors o codis: no delatar als teus, la paraula ho és tot, disposat a ajudar als seus quan ho necessitessin i de la forma que fes falta, "fidel", dolç o sentimental, masclista... fora del grup era un jugador, putero, bebedor fins que crea una família amb la seva companya. A part de tenir actituds masclistes o de machito, en el llibre també apareixen agressions cap a dones en diferents situacions o contextos (a prostitutes i a la seva compa), aquí ja entra la valoració de cada una sobre si la violència que exerceix cap a les dones és simplement violència o és violència de gènere; o en uns casos sí i en altres no.

" Había adquirido la costumbre de mirar a mi alrededor, de fijarme en todos los que se cruzaban conmigo en la calle, en el metro, en el pequeño restaurante donde comía al mediodía. ¿Qué era lo que veía? Caras tristes, miradas cansadas, individuos agotados por un trabajo mal pagado, pero constreñidos a hacerlo para sobrevivir y que no podían permitirse más que el estricto mínimo. Seres condenados a la mediocridad perpetua. Seres que se asemejaban entre sí por la vestimenta y los problemas financieros de fin de mes. Seres incapaces de satisfacer sus menores deseos, condenados a ser eternos soñadores ante los escaparates de las tiendas de lujo y de las agencias de viajes. Estómagos acostumbrados al menú del día y al vaso de tinto corriente. Seres que conocen su porvenir, porque no tienen. Autómatas explotados y controlados, más respetuosos de las leyes por miedo que por integridad moral. Seres sometidos, vencidos, esclavos del despertador. Yo formaba parte de esa mayoría por obligación, pero me sentía ajeno a ella".

La recepta de la iaia ramona: Pastís de pomes

Per fer la massa necessitem:

250 gr de farina
125 gr de margarina
1 pessic de sal
1 vas d'aigua freda

Es barreja amb les mans la farina, la sal i la margarina fins que aconseguim una textura sorrenca. Se li va afegint aigua poc a poc fins a poder formar una bola. Amassar-la el mínim possible.
La deixem reposar 45 minuts.

Per fer la compota:

5 o 6 pomes grans

Es couen les pomes tallades a trossos amb una mica de sucre i una mica de canyella. Quan estan toves les passem per la batedora.
A part, es pelen unes altres 4 o 5 pomes i es tallen primer a quarts i després en fem llesques.

Estirem la massa amb el corró. La posem en un motlle prèviament untat amb oli i repartim per sobre la massa la compota.

Col·locar a damunt les llesques de poma i hi escampem sucre per sobre.

Posar en el forn calent a 200 , C durant uns 45 minuts. I a berenar!

Refranys

La força és pel desditxat, no ho puc veure amb sang freda; cap mai n'hem vist de penjat que dugues calces de seda

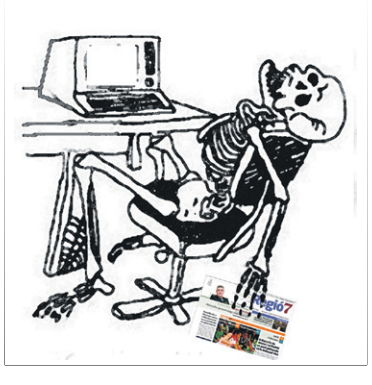

Vols col·laborar amb el pèsol negre?
Escriu-nos a:
pesolnegre@berguedallibertari.org

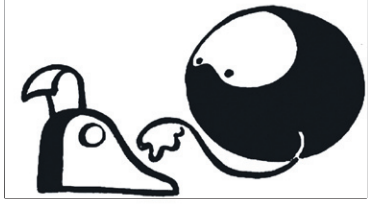

Poesia

CASA

Blanca Llum
25-març-2010

Una escala amb els graons i un edifici amb una escala i una escala a l'edifici i uns graons on hi ha qui seu, és una casa amb el trencar-se per patir i un patiment que vol remor, remar l'amor, remar la mar de mala mar i amar de mà on hi ha qui treu el cap de l'aigua, que és un espai nuat al temps que fa del temps l'espai amb nus i el nus tallant on hi ha qui lluita i qui s'hi lluita amb cada lluita, que és un abisme al capdavall d'un altre abisme amb un abisme apuntalant-lo i un puntal on hi ha qui...

I cada vegada que em fareu enrabiar d'una manera injustificada us clavaré guitzes. Mercè Rodoreda a Joan Sales, carta de l'1 d'agost de 1962

INDÚSTRIES

Blanca Llum
13-4-2010

Em barallo amb mi per aprendre a barallar-me amb tu des de tu i sense ofegar-me en una tassa de camamilla rància que hi ha damunt d'un braser vell amb una tela de randa podrida en una casa convertida en garatge en un carrer que no té arbres en una ciutat sense colmados en un país sense memòria que t'arrenca la camamilla i se la ven al ric per quatre xavos perquè si m'ofego no podré barallar-me amb mi per aprendre a barallar-me amb tu des tu i robar-li la camamilla al ric per a tornar-te-la.

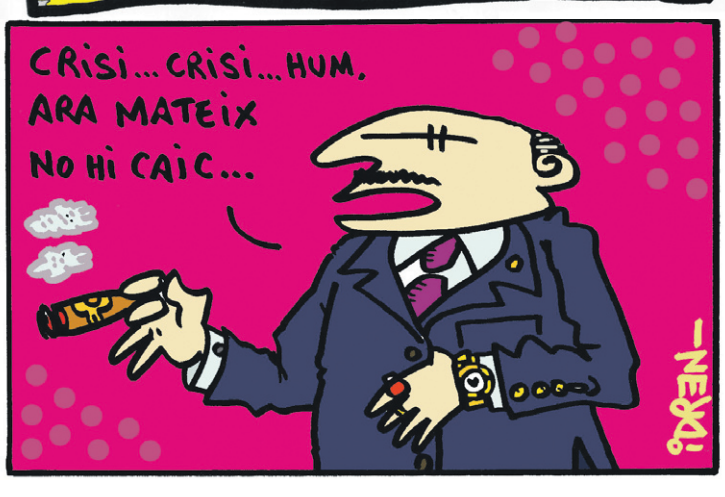

PARLEM AMB…AMADEU CASELLAS

LLUITADOR PER LA DIGNITAT DE LES PERSONES PRESES

Siusplau Pau!
Manresa, abril de 2010

L'Amadeu Casellas va entrar a la presó el 1979 sota l'acusació d'atemptar contra la propietat o per «atracador». Del 1979 al 2010 s'ha passat més de 25 anys complint aquestes penes, però sense cap delicte de sang.
En aquest període ha participat en algunes de les lluites que s'han desenvolupat des de dins, amb el suport de la gent de fora: al 1980 entra com a membre de la COPEL, al 1982 aconsegueixen una mini-Reforma que rebaixa certes penes o delictes, al 80 i poc apareixen a les presons els equips de tractament (ajuden als presos a escriure cartes, etc.), a Lleida aconsegueixen la cotització a la Seguretat Social, més endavant aconsegueixen la privacitat en la correspondència i la prohibició a que els facin escorcolls integrals de manera arbitrària, etc.

Com ha evolucionat la presó durant els anys que hi has estat?

Pel que fa a la població reclusa, als vuitanta, la gent presa principalment era autòctona, i els delictes més comuns eren atracaments i coses així. Actualment les presons estan plenes d'immigrants que entren per petites tonteries però que les paguen molt cares (drogues, robatori de cotxes i locals, etc). També hi comença a haver gent per violència de gènere, gent per delictes d'alcoholèmia, o els del top manta que ja arriben a cent empresonaments; a part de tota la gent que ja està tancada als Centres d'Internament per Estrangers. A les presons només entren els pobres.

Com és el tema laboral a dins les presons? I el CIRE?

Ens utilitzen com a mà d'obra barata i ens exploten al màxim; treballem a jornada completa per 200 euros al mes. Una trampa que han muntat és que els sense papers que estan a dins, si treballen, aconsegueixen cotitzar a la Seguretat Social i «regularitzar» la seva situació, però una vegada queden en llibertat tornen a ser il·legals i els retiren un altre cop els papers. Hi ha feines que abans les feien des de l'exterior i ara les estan fent els presos, com és la cuina, la bugaderia, la neteja, etc.; amb unes condicions laborals d'explotació total: sense vacances, pagues extres, finiquito ni baixes, per 200 euros al mes.
Tot això és gestionat pel CIRE (Centre d'Iniciatives per la Reinserció), que a part de «reinsertar» ens explota al màxim. El CIRE és un grup mafiós que gestiona els tallers productius, destins, bugaderies, economats, etc. Sobre els economats o supermercats dins la presó, per exemple, un xampú que a fora val 3 euros a dins en val 5. El CIRE també gestiona feines que es fan a l'exterior com és la neteja de boscos, construcció, etc., on paguen jornals de 600-700 euros quan en una empresa «normal» pagarien 1.100-1.200 al mes. Estem parlant dels peons del CIRE ja que els càrrecs intermitjos i/o alts càrrecs cobren una pasta per no fer res o per fer veure que fan alguna cosa.
El CIRE ha sabut explotar molt bé el col·lectiu immigrant ja que a causa de la seva delicada situació personal —situació irregular, sense recursos, sense massa suport de fora, desconeixement de les lleis i funcionament d'aquí, etc.— són carn de canó per aquests explotadors.

Per què al 2008 inicies la primera vaga de fam i la campanya per la teva excarceració?

Jo a la presó estava de més, feia anys que m'haurien d'haver alliberat perquè ja havia pagat els meus delictes o penes. Vaig començar la vaga per aconseguir la llibertat i sortir de la presó d'una vegada, ja que amb el codi penal antic passava dels trenta anys que eren el màxim i amb el nou també passava dels vint anys de reclusió màxima. Ara, el fet d'haver guanyat el judici també servirà perquè companys/es que ja fa molts anys que estan a dins, els revisin els seus expedients i els donin la llibertat que ja haurien de tenir per haver complert la condemna íntegra.
Amb la primera vaga, al 2008, vaig contactar amb grups anarquistes, així la vaga traspassava els murs i sortia al carrer amb gent que em recolzava. Al 76è dia de vaga vaig arribar a un acord amb el Síndic de Greuges i la Direcció General de Presons, on es van comprometre a donar-me la llibertat en 4 o 5 mesos, falses promeses que no van complir. Després, em van traslladar a Brians II a espera de la meva posada en llibertat. En incomplir la seva paraula, vaig iniciar una altra vaga de fam, i en el transcurs d'aquesta hi va haver un sabotatge al CIRE. En aquest moment em van pressionar molt tallant-me tota comunicació amb l'exterior. Dins la presó estava en règim d'aïllament, només em podia comunicar amb els advocats. La segona vaga la finalitzo abans per veure si puc recuperar les comunicacions amb l'exterior, però al no ser així començo la tercera i última vaga de fam. En el transcurs de les vagues, els advocats m'anaven informant de les dimensions de la campanya a l'exterior, que va arribar a ser internacional. Això m'ha donat molta força per continuar endavant, ja que era un pols entre els anarquistes i jo contra l'Estat. Si no hagués estat per la pressió de l'exterior, segurament ara encara seria a la presó.

Perquè utilitzes la vaga de fam com a eina de lluita?

La vaga de fam és una arma de doble fil, molt perillosa ja que et jugues la vida. Aquesta serveix per pressionar a les institucions, però sense el suport de fora casi és inútil ja que perquè tingui incidència ha de traspassar els murs de les presons. Amb anterioritat, ja havia fet vagues de fam, sempre solidàries amb els presos bascos, GRAPO, etc. Al 1990-91 els GRAPO en van fer una de molt llarga on a part d'alguna mort per la vaga, els van acabar aplicant l'alimentació forçosa. Vaig conèixer a algun company que n'havia fet i vaig tenir l'oportunitat que m'expliqués bé tot el procés i tot el que comporta tant en l'àmbit físic com mental. És així com inicio les vagues de fam, sent conscient que o em donen la llibertat o em moro a dins, però lluitant sempre per aconseguir-la, això ho tenia claríssim. En algun moment, hi va haver companys de dins que es van voler sumar a la vaga com a gest solidari cap a mi.

Com es viu una vaga de fam?

Quan vaig començar les vagues de fam, ja estava aïllat dins la presó, i això va continuar sent així fins el final.
Als 25 o 27 dies de vaga em van portar cap a l'infermeria de la presó en una cel·la per mi sol. Durant el primer mes perds molt pes, a quilo diari més o menys. Bevia de 2 a 3 litres d'aigua al dia. Als quaranta o 45 dies em van portar a l'hospital de Granollers i després al de Terrassa. És a partir dels quaranta dies que ja et comences a trobar molt dèbil de salut, al cos ja no hi queden greixos i aquest es comença a alimentar dels músculs. És aquí on comença el perill de danys irreversibles en el teu organisme.
En una vaga de fam és molt important controlar tant l'aigua com el sucre. A part dels 2 o 3 litres d'aigua diaris, arriba un punt en què s'ha de controlar molt el nivell de sucre del teu cos, ja que si superes el mínim de sucre pots entrar en coma com ja em va passar. I quan arribes a un estat de salut tan fràgil, els metges demanen una ordre judicial per obligar-te a menjar, t'apliquen l'alimentació forçosa. Quan estava baix de sucre, el que feia era prendre'n per no baixar del mínim, i amb un parell de sobres vaig anar superant les recaigudes.

En què consisteix l'alimentació forçosa?

Bàsicament és una ordre judicial on se t'obliga a menjar; et lliguen al llit de cames i peus i et posen una sonda per la boca que fa que ingereixis menjar líquid. D'aquesta forma surts de la situació de perill a què estàs exposat. L'alimentació forçosa me la van aplicar en les vagues de sed que vaig fer, i en aquesta última vaga al 99è dia també ho van sol·licitar.

Qui són els responsables polítics dels anys de més que has passat a dins?

Primerament els directors de les presons, que són càrrecs polítics. L'Albert Batlle és un dels responsables polítics i la Montserrat Tura també ho és com a Consellera de Justícia. Els carcellers van reconèixer que la meva situació era il·legal i irregular, però deien que les ordres venien de més amunt. El que els molesta és que hi hagi persones rebels que no es deixen manipular o influenciar per interessos particulars. Segons ells el què s'ha de fer és callar, obeir i acatar.

Què ens pots dir de la companya Tamara, empresonada per una acció solidària amb el teu cas?

És una mostra més de com funciona- diuen que la quantitat de pólvora és poquíssima demostrant que no hi ha perill de mort o de greus lesions, però a ella li continuen mantenint l'acusació d'homicidi, i a més, la tenen empresonada a Catalunya (*). A dins està incomunicada i amb el correu intervingut, tot això sense ordre judicial. Això li està passant perquè pertany al moviment anarquista, que està considerat extremadament perillós, i el que li fan és un càstig per pensar i actuar lliurement.

(*) El passat 22 d'abril la companya Tamara va sortir en llibertat condicional.

Podeu llegir l'entrevista completa en aquesta adreça web: www. berguedallibertari. org/pesolnou